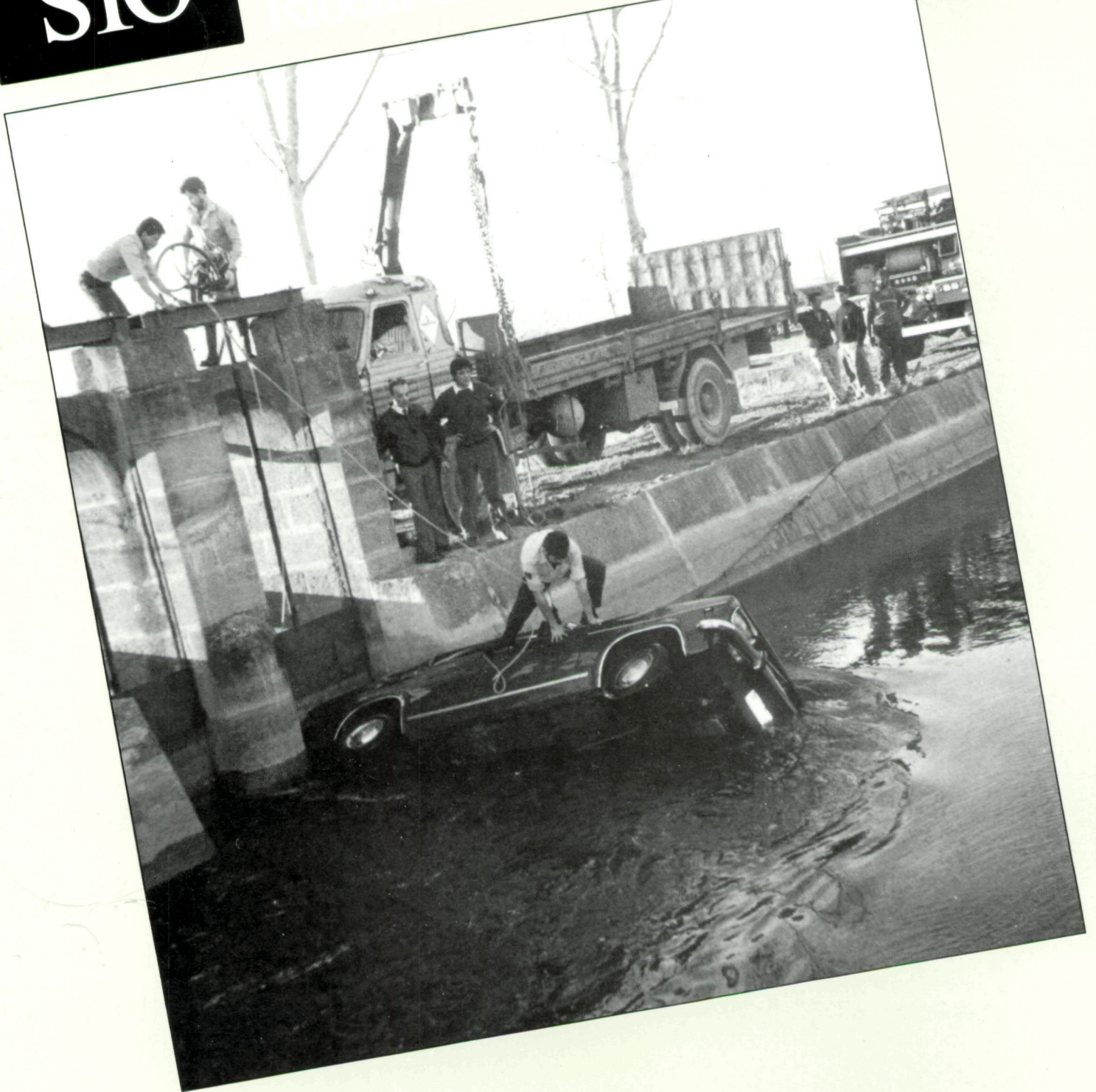

Informariu
d'Agramunt i
de la
Ribera del Sió

EL FUTURO DE SU JARDIN

Los cortacéspedes
de la marca líder.

Outils WOLF
CORTA MAS. RECOGE MEJOR.

MOTORS **FORNS**

Avda. Catalunya, 28
Tel. 31 08 46
TARREGA

Núm. 302
Any XXVI
Abril 1989

Equip de direcció:

Josep Bertran
Jaume Cots
Joan Puig

Redactors:

Ramon Bernaus, Pasqual Castellà,
Josep M. Lluch, Pere Mora,
Joan Pijuan, Antoni Ponsa,
Josep Rovira, Anna Santacreu,
Rosa Maria Sera i Núria Sorribes

Col·laboradors:

Serafina Balasch, Ramon Creus,
Gerard Gatell, Jordi Martí,
Josep M. Planes, Deudat Pont,
Paulí Ribera, Magda Trepac
i Guillem Viladot.

Edita: Ajuntament d'Agramunt (Urgell).

Amb la col·laboració del departament
de Cultura de la Generalitat de
Catalunya

i la Diputació de Lleida.

Membre de l'Associació Catalana de la
Premsa Comarcal.

Imprimeix: Impremta-Offset Barnola

Redacció i Administració:

Plaça de l'Església, 1.
Apartat de Correus, 10
Agramunt (Urgell)

Subscripció anual: 1.300 ptes.

A l'estranger: 1.900 ptes.

Número solt: 140 ptes.

Dipòsit Legal: L-138-1964

*Per a subscripcions i anuncis
poden adreçar-se a:*

Pere Mora. Tel. 39 03 81
o bé Tel. 39 00 57

PORTADA:

El rescat del cotxe davant el Pont de Ferro
va ser laboriós.

Foto: J. Bertran

La redacció, manifesta la no obligació d'acceptar totes i
cadascuna de les col·laboracions rebudes.

Per altra banda, la publicació dels articles signats, no signi-
fica l'acceptació implícita del seu contingut per part de
l'equip redactor.

Es recorda que els treballs que enviïn els col·laboradors a
SIÓ, han d'anar escrits en paper blanc, en una sola cara
del full i a màquina a doble espai, signats i amb l'adreça; si
bé, es publicaran amb pseudònim, sempre que els autors
ho vulguin. Es prega també, que no passin de foli i mig.

Els escrits que arribin a SIÓ, perquè puguin sortir publi-
cats en el mes de la data de la revista, han d'ésser presen-
tats a la redacció (Apartat 10) abans del dia 25 del mes an-
terior.

Editorial

SEGUIM D'ANIVERSARIS

Però aquesta vegada creiem que es tracta d'un aniversari que ens afecta i molt directament a tots.

Efectivament, ara fa deu anys, que després d'un llarg període de poder autoritari i dictatorial varen constituir-se els primers ajuntaments democràtics sorgits de la voluntat popular.

El canvi, si bé no fou traumàtic, sí que va ser espectacular, ja que molts de nosaltres, per primera vegada en la vida, tinguérem l'ocasió de "triar" (per dir-ho d'alguna manera) les persones que més ens satisfien per dirigir i decidir en l'àrea de poder més pròxima al poble: l'administració municipal.

Salvant desigs (creiem avui ja superats) d'alguns nostàlgics del règim anterior, aquesta innovació històrica fou generalment ben acollida, car significava d'una manera ben palesa que tots i cada un dels ciutadans, mitjançant el seu vot lliure i secret, tenia el dret d'escollir els seus mandataris.

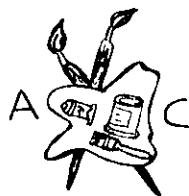
D'aquest dret, d'aquesta llibertat, se'n va desprendre un sentiment general de participació en la vida política ciutadana, ja que al nostre entendre significava, més que apropar el poder al poble, a l'inrevés: l'accés del poble al poder.

No volem entrar en disquisicions de si els ajuntaments democràtics –i òbviament també els de casa nostra–, estan més o menys qualificats pel desenvolupament de la seva tasca que els anteriors. Han tingut encerts i naturalment que també potser errors. El que sí és ben evident, però, és que la seva manera de procedir és substancialment diferent.

Per altra banda, tant ací a casa nostra com arreu del país les actuacions municipals en els serveis de la comunitat han estat realment espectaculars si bé és veritat, també, que actualment disposen d'un major suport econòmic.

Al marge, però, de qüestions tan tangibles com poden ser les millores d'instal·lacions, vials i d'infraestructura dels nuclis urbans que s'han realitzat i que tant ens "entren" pels ulls, no hauríem d'oblidar ningú que la consecució més important assolida en aquell canvi polític és, tal vegada, la que menys s'exerceix: el dret a la participació i, si s'escau, a la crítica. Però no una crítica poca-solta i "perquè sí", sinó fonamentada, raonada i constructiva.

Una crítica, en fi, que ensems que esperoni els ajuntaments en el seu quefer els recordi, alhora, que l'autèntic sobirà és el poble que els ha elegit i al que es deuen.

ESPECIALITAT EN
PINTURA DECORATIVA
REVESTIMENTS TÈXTILS
CORTINATGES I RIELLS
PINTURA INDUSTRIAL

Antoni Capitàn

C. de Jaume I, 12 - Tel. 39 04 03 AGRAMUNT

Tallers JOAN JOVÉ i SOLÉ

Especialitzats amb soldadura, VIS-SENSFINS,
reparació de maquinària agrícola,
tanques i fusteria metàl·lica amb portes automàtiques.

Fabriquem generadors d'aire calent (patentats)
i els nius tèrmics, per mamellons, JO.MI. (patentats)

i com sempre, pressupostos sense compromís

Carrer del Clos, 10
AGRAMUNT (Lleida)

Telèfon 39.06.01

RELOTGERIA - JOIERIA

ÒPTICA

E. LLAGUNES

ÒPTIC DIPLOMAT

Us ofereix tota classe de muntatge
d'ulleres graduades i de sol.

Carrer del Sió, 6 - Tel. 39 02 61 AGRAMUNT

ERNEST COSTAFREDA

*Venda i distribució d'adob orgànic
i humus de llambric roig.*

Avgda. de Marià Jolonch, 31 - 1er

Telèfon 39 12 07

FUNERÀRIA

J. TORNÉ

Exclusiva de tots els serveis de OCASO, S. A.

Avda. Catalunya AGRAMUNT Tel. 39 08 62
(Edifici La Torre II)

INDUSTRIES PADULLES/JORRIBES S.A.

FÀBRICUES DE PINSOS
INSTAL·LACIONS DE GRA - SITGES

Polígon Industrial, s/n. Tels. 39.06.06 - 39.06.25
AGRAMUNT

ràdio sió

emissora d'agramunt i de la ribera
banda f.m. 105.5 mhz.

ESCOLTEU-NOS!

Els dissabtes de 10 del matí a 9 del vespre
i els diumenges de 10 del matí a 2 de la tarda

LA RÀDIO DEL CAP DE SETMANA

SERVEI
POST-VENDA
TÈCNIC

PRESTIGI EN CALOR

Electricitat A. INVERNON

C. del Molí Vell, s/n. Telèfon 39 01 76
AGRAMUNT

Fets del mes

ACCIDENT LABORAL

Víctima mortal a causa d'un accident en l'empresa on treballava.

Josep Antoni Màrquez i Juàrez, va resultar mort a causa d'un accident laboral que s'esdevingué el divendres dia 17 de març en l'empresa "Pretensats Cuñat" de la nostra vila. La víctima tenia 52 anys d'edat, era casat, deixà un fill i residia a Agramunt des de l'edat de 12 anys on arribà procedent de la seva vila nadiua, Marquitos.

Els fets que varen ocasionar la mort de l'infortunat treballador tingueren lloc a quarts de deu del matí mentre Josep Antoni Màrquez realitzava la seva rutinària feina de construcció de bigues de ciment armat. Per causes no especificades, es va desprendre del seu suport la platina on es subjectaven els filferros d'acer que fan d'armadura de les bigues.

La mateixa tensió en què es trobaven els filferros varen donar un fort impuls de retrocés a la platina, que després d'impactar diverses vegades en les parets de les naus, va colpejar la nuca de la víctima que morí a l'instant.

ACCIDENT DE CIRCULACIÓ

El Diumenge de Pasqua va caure un cotxe al canal.

A primeres hores de la tarda del Diumenge de Pasqua, un automòbil marca Chrysler, matrícula B-5868-MW es va precipitar a l'interior del canal d'Urgell des del pont de la carretera de Mafet.

Segons les explicacions del conductor del cotxe, aquest estava parat al costat de la carretera mentre arranjava la carga que portava a sobre la capota. Per causes desconegudes, el vehicle es posà en moviment i es precipità dins el canal.

A l'interior del cotxe s'hi trobava una nena de set anys, filla del xofer de l'automòbil. Per sort la nena pogué sor-

J. Bertran

tir de l'interior a través de la finestreta i ajudada pel seu pare i des d'una escaleta que es troba a prop del pont.

J. B.

A continuació el vehicle s'enfonsà i el corrent de l'aigua l'arrossegà fins al Pont de Ferro on quedà encallat. Uns quants bombers voluntaris d'Agramunt, Guàrdia Civil i un "camió pluma" de cal Martorell pogueren treure el cotxe després de molta estona i davant la mirada d'un gran nombre de curiosos que es congregaren en aquell indret i durant una bona estona d'una apacible tarda de diumenge que hauria pogut acabar en tragèdia.

SARDANES

Inici de la temporada a la Vila.

Coincidint enguany amb la festivitat de Diumenge de

Rams i la Diada de Sant Josep, l'Agrupació Sardanista Barretina va iniciar la temporada de sardanes amb una audició que tingué lloc a la plaça del Mercadal a 2/4 d'una del migdia. La ballada estigué amenitzada per la Cobla Jovenívola d'Agramunt que també va encetar la temporada de 1989.

CAMPIÓ DE CATALUNYA D'ESCACS

L'agramuntí Xavier López, campió escolar d'escacs.

En la fase final dels campionats escolars d'escacs de Catalunya celebrada durant la Setmana Santa en la localitat de Tremp, el jove agramuntí, Xavier López va resultar guanyador en la seva categoria. L'any passat va quedar classificat en tercer lloc en la categoria infantil.

Alumne de 1er. de BUP en l'Institut d'Agramunt, Xavier López es va formar com escaquista en el Col·legi Públic de la nostra vila i és fruit d'un treball de promoció d'aquest esport que es duu a terme des de fa algun temps en aquest centre d'ensenyament.

TEATRE

Un clàssic modern per la nit de Pasqua.

El Grup Escènic Agramuntí ens oferí el Diumenge de Pasqua a la nit, en la seva ja clàssica representació teatral, una obra prou coneguda pels espectadors catalans. Original de Joan Oliver, "Allò que tal vegada s'esdevingué" és ja una obra clàssica del teatre modern del nostre país. Per aquest mateix classicisme toca a cada grup teatral que l'escull, fer-ne la seva particular versió. El G.E.A. en va fer la seva de la que en destacaren especialment els elements estètics.

J. B.

No creiem que mai cap muntatge d'"Allò que tal vegada s'esdevingué" s'hagi fet amb tant de verd. Veritablement semblava que els actors es trobessin en plena selva. Com quasi sempre, el grup teatral agramuntí encertà amb l'escenografia, mentre que alguns actors impedi-

el bon ritme de l'obra amb la seva poca memòria.

El públic, fidel a la cita, acudí força nombrós encara que no tant com en les representacions de la nit de Nadal.

REPARTIMENT: Adam, Ramon Lluch; Eva, Carme Vicens; Caïm, Josep Mª Martí; Abel, Xavier Burgués; Nara, Margaret Creus; Querub, Manel Pedraza; Diable, Joan Brils; Àngels, Paquito Cifuentes, Teresa Vilanova, Jaume Vilanova, Amàlia Prados; Veu de Jahvé, Tonet Miralles.

Escenografia: Grup Escènic Agramuntí. **Il·luminació:** Joan Brils i Gilbert Bertran. **So:** Josep Mª Ros. **Gestió Econòmica:** Joan Jubete. **Direcció Musical:** Ricard Bertran (amb la col·laboració d'alumnes de l'Escola de Música). **Maquillatge:** Josefina Figuera. **Perruqueria:** Antonieta Canosa i Joan Jubete. **Vestuari:** Elvira Miralles i Amàlia Prados. **Cartell i Fulletó:** Jaume Figuera. **Apuntadora:** Amàlia Prados. **Direcció:** Núria Sorribes.

LES CAMELLES

Prop d'un centenar d'agramuntins, els uns cantant, els altres tocant i una bona colla a la recapta dels donatius dels veïns, van tornar a donar animació el matí del Diumenge de Pasqua Florida. La gent del Grup Caramellaire "Aires del Sió" alegraren la jornada que es presentà esplèndida, quasi massa calor per la gent que es passà el matí amunt i avall.

J. B.

Enguany una novetat en el grup de les caramelles. Un nou pendó marcava el recorregut i servia d'insígnia. Brodat per Rossenda Pijuan, sobre un disseny de Jaume Figuera; l'alcalde de la vila li va imposar la primera llaçada.

J.B.

La recapta aconseguida enguany supera una mica les tres-cents mil pessetes, el que representa una puja en relació amb l'any passat. En reunió celebrada passat Pasqua, per fer un balanç de la cantada, s'acordà de celebrar un dinar a fora vila.

CONCERT DE PASQUA

La Coral d'Avui i la Infantil Bon Cant ens van oferir per Pasqua el seu tradicional concert.

Com ja és costum, el grup petit de la Coral Bon Cant va encetar el concert amb les següents cançons:

– *M'he comprat un elefant. Un cavall que estira un carro. Els gats. En Pere petit. El cargolet. Cançó de la rebel·lió.*

Tot seguit va actuar el grup gran de la Coral bon Cant amb el següent repertori:

– *El ball de Sant Ferriol. Iukaidí Iukaidà. L'abecedari. Prop del torrent. Un mosso apotecari. L'escala. Cànon de l'autopista. Ronda dels follets.*

I per finalitzar el concert, la Coral d'Avui va interpretar les següents cançons:

– *Trist tinc el cor. Mal d'enuig. Oh tu, llum de maig. La truita esbojarrada en les versions de la truita, una petita truita nocturna i forella italiana. Dolç rossinyol. El lli. Els vaixells de Stienkarrasi. Plomes al vent. El testament d'Amèlia. La jove.*

La direcció va anar a càrrec d'Anna Bertran, Ricard Bertran i Ramon Casals.

J.B.

CAMBRA OFICIAL DE COMERÇ I INDÚSTRIA DE TÀRREGA

El Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya del dia 17 de març de l'actual publica els Decrets núms. 32 i 33 del 24 de febrer, pels quals s'estableixen unes ajudes i subvencions destinades a la realització d'inversions per a la modernització i racionalització del comerç i es posen així a disposició de les petites i mitjanes empreses comercials, tant minoristes com majoristes, recursos tècnics i financers, en línia amb les actuacions que s'han portat a terme des del traspàs de competències en matèria de comerç interior.

Atesa la importància d'aquestes disposicions, els electors interessats poden consultar a la Cambra, que els facilitarà la informació corresponent.

SIÓ: 1964-1989

Actes commemoratius del 25e aniversari

Text: Josep Bertran
Fotos: Josep M. Lluch

Amb un acte acadèmic i un dinar de germanor, la nostra publicació celebrà els 25 anys de la sortida del primer número. Des d'aquella data ha plogut molt i la nostra societat ha anat canviant. Cada mes SIÓ ha estat amb els seus lectors per tal de testimoniar la petita història d'Agramunt.

Per celebrar aquesta efemèrides, la redacció de la revista va organitzar un parell d'actes que es varen caracteritzar per la intimitat. Quasi tots els assistents havien estat lligats en un moment o altre a SIÓ. A la sala d'actes de l'ajuntament se celebrà la presentació d'un treball que els lectors el trobaran en les pàgines centrals d'aquests mateix número.

L'autor d'"Anàlisi d'una revista local: SIÓ, 1964-1989" és el nostre col·laborador Josep M. Planes, que va fer una exposició del que havia estat la revista al llarg d'aquests 25 anys. Posteriorment tingué lloc un passi de diapositives de les portades més significatives que, a la vegada, serviren de pauta per establir un diàleg amb el públic així com per explicar algunes anècdotes sorgides durant aquest quart de segle.

Una setantena de persones participaren en el dinar de germanor que tingué lloc en un establiment de la nostra vila. Actuals i antics redactors i col·laboradors de SIÓ, així com simples lectors, alguns vinguts expressament de fora vila per participar en la jornada.

Acte acadèmic celebrat a l'ajuntament.

Taula presidencial del Dinar de Germanor.

Eugeni Nadal, Delegat de la Generalitat, lliurant una placa commemorativa a una representant de la redacció de Sió.

En un ambient agradable i distès va transcorre la celebració, que comptà amb la presència de representants de les institucions locals, comarcals i autonòmiques.

Eugeni Nadal, Delegat de la Generalitat a Lleida, Josep Huguet, alcalde d'Agramunt, Jaume Cardona i Josep Pont, en representació de la Diputació Provincial i del Consell Comarcal respectivament, varen oferir diverses plaques commemoratives, mentre que per mitjà d'uns breus parlaments es referien a la importància d'aquesta feina feta durant tant temps i l'existència d'aquestes revistes d'àmbit local i comarcal.

L'esforç continuat, mes rera mes, sense faltar-ne ni un de sol, de diversos equips de gent durant un quart de segle, és motiu d'una àmplia celebració. Per aquest motiu SIÓ anirà organitzant actes al llarg d'aquest any i espera la participació dels seus lectors.

Un total de quatre plaques foren ofertes a la redacció de Sió.

Una setantena de persones participaren en el Dinar de Germanor.

MICROMON INFORMATICA BALAGUER

NOGUERA PALLARESSA, 36 - BAIXOS (Davant RENFE) - TEL. 44 51 34

Commodore
Tandon

CASIO

EPSON

PERCEMAX

TOSHIBA

AMSTRAD

Bondwell

AYEMMY

EPSON

olivetti

Minves

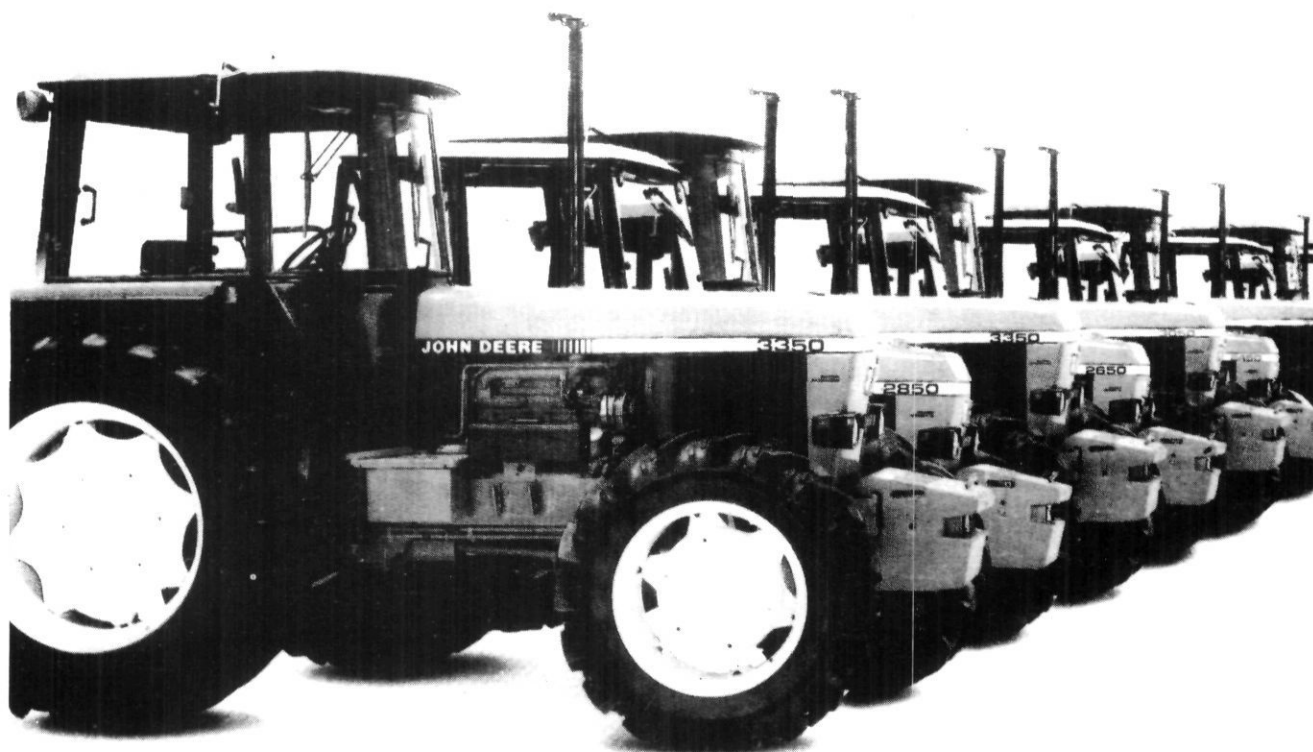
Hitachi

COMPAQ

VICTOR
COMPUTER

ORDINADORS - IMPRESSORES - ACCESSORIS I CONSUMIBLES
FORMACIÓ - PROGRAMACIÓ STANDARD I A MIDA
FAX - COMUNICACIÓ - FOTOCOPIADORES I MATERIAL OFICINA

Nova Sèrie 50 John Deere

LA QUALITAT ÉS LA NOSTRA FORÇA

1837-1987
150

CONCESSIONARI JOHN DEERE

VICENS

TRACTORS I MAQUINÀRIA AGRÍCOLA

Carretera N-II, Qm. 486'800 - Apartat 57 - Telèfon 60 04 50
MOLLERUSSA

Finestra Educativa

DESVETLLEM LA RESPONSABILITAT EN ELS NOSTRES FILLS

De la mateixa manera com en el darrer comentari fèiem esment a la participació dels pares, avui ens entretindrem a reflexionar en el prolífic món que envolta els interessos dels nostres fills.

En un dia qualsevol de treball hi ha múltiples aspectes que incideixen en les actituds dels nens. Des que s'aixequen de dormir fins que, després d'una esgotadora i contínua activitat, se'n tornen al llit, han passat tota una sèrie d'esdeveniments que progressivament han influït en la capacitat de percebre "informacions" de *valors socials*.

Una reflexió que des d'aquí us volem fer és la següent: *"En general, els pares, ens plantejem el mèrit que té l'ajuda que ells necessiten perquè poc a poc vagin preparant-se a adquirir una experiència, que els serà molt important per fer front als temps venidors?"*

Nosaltres, membres de la Junta de l'A.P.A. del Col·legi Públic, perquè ens adonem de la gran incidència que té per a la formació dels infants la presa de responsabilitats, procurem que siguin més participatius des de les comissions de treball que hem anat creant. Una d'aquestes comissions és la que funciona els darrers mesos per valorar el Projecte Educatiu i fer que sigui difòs entre la resta de companys. Allí, en grup no superior a la vintena d'alumnes, una representació de les tutories d'edat de més de deu anys, en un diàleg enriquidor, han fet setmanalment un repàs als aspectes organitzatius que més els preocupen i s'han adonat de les modalitats amb què poden adquirir unes bones capacitats de treball en comú, ser més respectuosos amb els companys, prendre iniciatives per distribuir-se les obligacions i comprometre's a ajudar a elaborar idees que facilitin el bon funcionament del centre.

Moltes vegades sentim dir la frase tòpica: *"No sé on arribarem, aquesta canalla és cada dia més irrespectuosa,*

J. Bertran

més mal educada". Però què fem nosaltres per infondre valors de respecte?, ens adonem que les relacions socials són diferents amb el decurs dels anys? El curs passat en una sèrie de conferències que l'A.P.A. va organitzar i que van ser dirigides per una psicòloga vam concloure que en cada etapa de l'evolució madurativa dels nens es correspon un determinat tipus de *reaccions emotives*. I, perquè no dir-ho, també la societat que ens envolta, ens deixa poc temps per a dedicar-lo als nostres fills. La comoditat de seure i observar imatges en la pantalla del televisor ens resta molts instants que hauríem de dedicar als fills. Després ens pensem que *tot ho arreglarà l'Escola!* L'esforç que des d'ella s'hi fa queda molt disminuït si no té una continuïtat en la família.

Des d'aquí us volem encoratjar perquè entre tots donem més responsabilitats i augmentem el diàleg pares-fills seguit d'un lligam estret amb la institució escolar.

Associació de Pares d'Alumnes
Col·legi Públic d'Agramunt

Plaça del Pou, 2
Tel. 39.04.25
AGRAMUNT

L'ESPIGA

CADENA

Passaig Balmes, 2
Tel 53 05 04
CERVERA

Plaça del Carme, 16
Tel 31 16 32
TÀRREGA

Cervera-Tàrrega 99.1FM

LA MÚSICA NO TÉ FRONTERES

El proppassat mes de març de 1988, l'Orfeó Lleidatà va proposar a la Coral d'Avui la possibilitat de realitzar un intercanvi amb una coral de Txecoslovàquia per a l'any 1989.

Per tal de tractar aquest assumpte es va convocar urgentment tots els cantaires de la Coral d'Avui en una assemblea general. Un cop estudiats tots els punts a favor i en contra d'aquesta proposta s'acordà positivament de realitzar aquest intercanvi amb la coral txeca. En un principi hi havia rumors que tant podria ser una coral de noies soles com una de mixta. Posteriorment es va confirmar que la Coral d'Avui faria l'intercanvi amb la **Coral de Jeunes Filles** de Brno (Txecoslovàquia).

A finals del mes de març de 1988, el nostre director en Ramon Casals i Muntada, que es trobava a l'estranger, concretament en una gira per Txecoslovàquia, per invitació de l'Orfeó Lleidatà, tingué l'ocasió de contactar amb el director d'aquesta Coral i amb altres responsables i tenir algunes impressions amb ells sobre aquest assumpte.

A partir del mes de maig, la Coral d'Avui entra en contacte amb el Professor Milan Bialas de Brno, que és qui porta les gestions entre les dues corals, per comunicar-li oficialment que la Coral d'Avui d'Agramunt acceptava de bon grat fer l'intercanvi amb la Coral de Jeunes filles de Brno.

A partir d'aquest moment la Coral d'Avui inicia tot un seguit de contactes a nivell burocràtic per concretar d'una manera oficial i efectiva l'estada d'aquesta coral txeca a Agramunt. En aquest aspecte s'ha de dir que hem hagut de mantenir correspondència amb l'Ambaixada de Txecoslovàquia a Madrid, amb organismes estatals de Praga i també amb l'Associació Espanya-Txecoslovàquia de Saragossa. Tot una sèrie de diligències que es van concretar el mes de desembre passat amb la confirmació que la Coral de Jeunes Filles de Brno estaran a la nostra Vila a finals del mes d'agost d'enguany, concretament arribaran a Agramunt el dimarts dia 22 cap al vespre i s'estaran amb nosaltres fins el dia 27 del mateix mes.

J. Bertran

L'allotjament d'aquesta Coral es farà de la mateixa manera que en tots els intercanvis entre corals. Els cantaires de la coral txeca s'allotjaran a les cases dels cantaires de la Coral d'Avui durant la seva estada a Agramunt.

Caldrà, doncs, des d'ara fer una correcta planificació de l'intercanvi per tal que la seva estada entre nosaltres sigui el més agradable possible i tinguin un bon record d'Agramunt a la seva tornada al seu país.

També hem de dir que la Coral d'Avui té el propòsit i esperem que així sigui, de retornar la visita d'aquesta Coral l'any vinent.

Què és aquesta Coral?

La Coral de Jeunes Filles de Brno està formada exclusivament per noies amb edats compreses entre els 16 i els 25 anys a qui se'ls exigeix uns requisits musicals especials.

El nombre de membres que la componen oscil·la entre els 45 i els 50 cantaires, però encara no sabem exactament quants vindran a Agramunt.

Interpreten un selecte i clàssic repertori que els ha valgut la fama i l'estimació del més exigent públic txecoslovac, presentant un ric i gratificant espectacle líric. També ha realitzat nombroses gires artístiques per diferents països d'Europa i Amèrica i ha estat premiada amb importants guardons.

A Catalunya vénen després de participar en els festivals de París commemoratius de "la Glorificació de la Gran Revolució Francesa", que aquest any celebra el 200 aniversari.

La música també és amistat

Si ens preguntem el per què d'aquest intercanvi, una raó és que Agramunt no ha tingut gaires oportunitats, o més ben dit no s'han fet els perquè necessaris per poder acollir corals o grups instrumentals d'aquestes característiques. Per una altra banda és un repte per a tots nosaltres dur a terme aquest projecte de tanta envergadura.

L'any passat, concretament el dia 16 de setembre, vam acollir a casa nostra una coral infantil també de Txecoslovàquia: LA CORAL SUMPERSKY DETSKY SBOR que també estava formada exclusivament per noies. Si aquell dia vam quedar meravellats en sentir les seves dolces veus i la seva magnífica interpretació amb una harmonia sublim en el concert que ens van oferir; enguany tindrem l'oportunitat de poder gaudir novament de la música i els cants i, a més a més, de la companyia d'una coral també de Txecoslovàquia, però en aquest cas d'una coral més juvenil que durant uns dies estaran convivint amb nosaltres; perquè la música també és fer amistat, companyerisme.

Agramunt i Brno, dues poblacions

ben llunyanes l'una de l'altra i dues cultures ben diferents, es veuran unides en aquest mes d'agost per la música, perquè la música no té fronteres.

* * * * *

Hom es preguntarà el per què d'aquest silenci tan llarg. El motiu és que no s'ha volgut crear falses esperances. Un intercanvi d'aquest tipus comporta fer molts i petits passos. Encara que la il·lusió i les ganes d'ambdues corals fos molt gran era necessari obtenir l'autorització per al permís de la vinguda d'aquests cantaires a la nostra Vila, per això no s'ha volgut comentar públicament fins que tots aquests passos estiguessin ben resolts.

J. Pijuan

LA CORAL D'AVUI INFORMA

Activitats programades:

El dia 30 d'abril el grup petit de la Coral Bon Cant participarà en el Xè. Juguem Cantant que se celebrarà a Cervera.

El dia 21 de maig el grup gran de la Coral Bon Cant participarà en la XXII Trobada de Corals Infantils a Ulldecona (Montsià).

El dia 11 de juny la Coral d'Avui participarà en el Xè. Aplec de Corals de la Zona Nord de Lleida que enguany se celebra a Solsona.

J. Pijuan

UNA OBRA PER REFLEXIONAR-HI

Aquesta gent del **Grup Escènic Agramuntí** saben mirar els detalls –tenen ganxo–, una vegada més ho han demostrat amb la peça teatral que presentaren al Casal la nit del diumenge de Pasqua: **Allò que tal vegada s'esdevingué** de **Joan Oliver**.

Després del simpàtic detall, en entrar, d'obsequiar els assistents amb una poma. L'inici de l'obra ha estat espectacular, amb una progressió tenebres-llum, acompanyada de música adient d'una potència de decibelis aclaparadora, que portava a mostrar l'únic i impactant espai escènic de tota l'obra, d'una escenografia molt ben acurada (la gespa era natural) de la que àdhuc es podia gaudir de la remor de la deu d'aigua que hi figurava. Fins i tot el vestuari era força atractiu, malgrat ésser d'allò més simple donat els personatges que s'interpretaven.

Menció especial mereix el text de l'obra –naturalment que l'anar signada per Joan Oliver ja és tota una garantia– de molta qualitat de contingut i que no decau en cap moment. Plenament d'acord amb el text del fulletó que es donava, quan diu: "L'obra fou escrita ja fa molts anys, però continua actual...". El que ja em sembla més discutible és quan s'afirma que l'obra: "planteja una dura crítica a la burgesia".

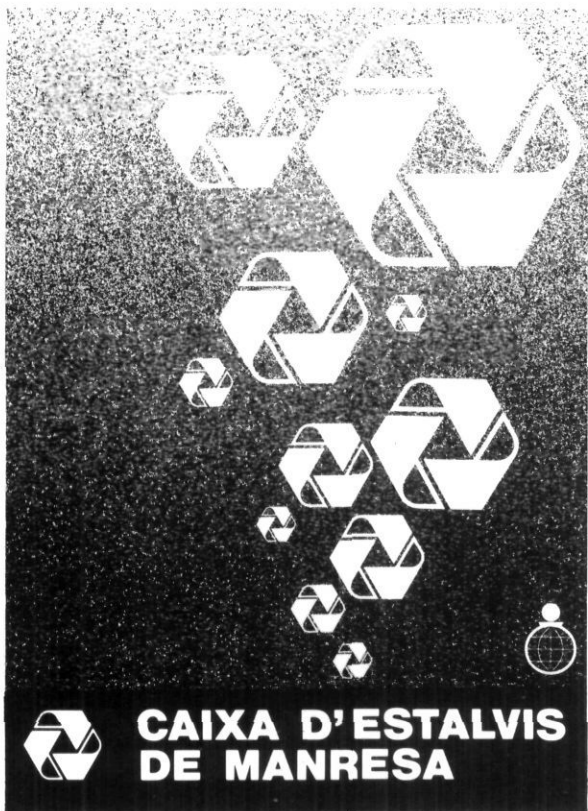
J. Bertran

¿És que d'aquesta mena d'Adams, d'Abels, etc. no n'hi ha en totes les capes socials?, si és que actualment les capes socials són encara tan definides. Matitzacions a part, el que sí és cert és que, i continuo transcrivint: "Es planteja una visió crítica des d'una perspectiva còmica".

Aquesta dualitat, d'haver d'interpretar una obra temàtica complexa –amb llargs monòlegs– i en clau d'humor, a més d'un actor li ha portat pro-

blemes d'interpretació. Sospito que, entre bambolines, els apuntadors feien hores extraordinàries. En el fons, possiblement ha estat el temps el que, indirectament, ha jugat una mala passada al *Grup*, potser no van calcular que, enguany, la Pasqua era molt baixa i els ha faltat alguns assaigs més per acabar d'arrodonir l'obra que, malgrat tot, no ha decebut al públic assistent.

Jaume Cots i Solé

TALLER
Jordi Padullés

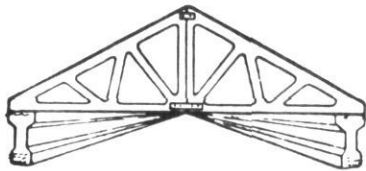
FUSTERIA METÀL·LICA
Instal·lacions per a Granges
Reparació de tota mena de Maquinària
Agrícola i Industrial

Carrer del Firal, s/n. Telèfon 390.661
AGRAMUNT

ROS ROCA S.A.

ELS ESPECIALISTES EN EQUIPS
PER A SERVEIS MUNICIPALS,
AGRÍCOLES I INDUSTRIALS

PRETENSATS

CUÑAT, S. L.

Avda. Catalunya, 13 Tel. 39.01.15 Apartat 26
AGRAMUNT Urgell-Lleida

Franckfurt del Sió

MENÚS ESPECIALS • BANQUETS
COMUNIONS • BATEIGS

Plaça del Pou, 22 - Tel. 39.00.50
AGRAMUNT

Cortinatges i Tapisseria

DECORACIONS

Lurita

Avgda. Catalunya, s/n.
Telèfon (973) 39 03 39
25310 AGRAMUNT

VISILLOS
MOQUETES
TAPISSAT
DE PARETS
PINTAT DE
PISOS
ESTUCATS
EMPAPERATS

ANÀLISI D'UNA REVISTA LOCAL: SIÓ, 1964-89

L'acte, que tingué lloc a l'Ajuntament, fou força reeixit. Josep M. Planes durant el seu parlament.

Per a una revista, vint-i-cinc anys són força anys. Suficients per fer-ne un estudi global i una valoració amb perspectiva. Suficients per considerar que ja "ha fet història". Des del paper barat, la manca d'il·lustracions i la lletra petita i atapeïda dels primers temps, fins a l'edició luxosa, l'abundor de fotografies i el disseny innovador del present, *Sió* ha anat reflectint l'evolució d'una època. Ha reflectit els canvis de mentalitat, els diversos esdeveniments col·lectius del país, els nous valors socials, les modes, l'avenç econòmic, les prioritats que Agramunt i la comarca s'han anat marcant. *Sió* és avui un testimoni sociològic que ens informa de les ganes de fer coses que hom tenia durant els '60, de la passió i la vehemència dels '70, del conformisme i l'estatus de benestar dels '80. Però, per damunt de tot això, cal ressaltar que *Sió* ha estat, i és, sobretot un èxit; una revista que s'ha mantingut amb tenacitat admirable, que no ha parat de promoure iniciatives culturals, que no ha deixat ni un sol moment de créixer i millorar. Avui és una de les revistes comarcals més importants de Catalunya, la seva salut econòmica està estabilitzada, té una bona tirada d'exemplars, una notable difusió, un aspecte formal molt reeixit. *Sió* ha arribat a un nivell que segurament pocs haurien pogut imaginar l'any 1964.

LA IMATGE DELS PRIMERS TEMPS

Sió va néixer com una publicació municipal, però oberta a la col·laboració de tota la vila d'Agramunt. La podem qualificar de revista autènticament popular, bé que editada des de l'ajuntament. I ha estat sempre fidel a aquest tarannà.

"No tiene este periódico pretensiones intelectuales, ni ambiciones demasiado literarias", deia l'alcalde Mazón en la presentació del núm. 1 (març del 1964). I el conseller de cultura definia la revista com a "*Boletín Informativo Municipal*" i "*palenque de escarceos literarios*".

Senzilla, modesta, localista, tanmateix *Sió* es va veure caracteritzada per una equilibrada animació ja des del primer dia. És obvi que a Agramunt aleshores hi havia ganes

de dir coses i de fomentar la cultura. Bona part d'aquestes inquietuds es van canalitzar a través de la revista. L'encert dels seus fundadors va ser convertir-la en una publicació oberta i feta en un llenguatge planer i divulgatiu, sense divagacions elitistes d'una capelleta. *Sió* es va fer per a tota la col·lectivitat.

De fet, la revista era una mica de tot. Hi havia alguns articles i col·laboracions que francament tenien un bon nivell literari. Hi havia molta cosa d'opinió i bastant contingut informatiu sobre les petites coses locals. L'espai de butlletí municipal es limitava a l'última pàgina de la revista; durant el 1964 les notícies de l'ajuntament van ser realment escasses i superficials, tònica que seguiria una colla d'anys.

Sió era una publicació mensual aïdeològica i neutra en les qüestions político-socials. Més enllà dels "tics" d'algunes de les persones que hi escrivien, la revista procurava ser imparcial i oberta a totes les opinions. Sigui com sigui, el pes de l'època existia, cosa que explica que alguna vegada se li escapessin petits estirabots franquistes. Així, al núm. 2 (abril del 1964) la redacció fa un comentari sobre la commemoració dels 25 Anys de Pau i publica coses tan inesborrables com aquestes: "*El pueblo español ve abrirse nuevos horizontes hacia los que camina en lenta pero segura evolución. Nuestras características raciales han exigido a lo largo de la Historia la salvaguardia constante del principio de autoridad (...). SIÓ (...) se complace en manifestar su fe inquebrantable en los destinos de la Patria*".

Amb poques pàgines i molta lletra, la revista procurava superar les seves limitacions econòmiques tot aprofitant el màxim espai imprès possible. A desgrat de la seva modestia, els continguts eren notables i el treball desplegat en la preparació de cada número s'endevina que era exhaustiu. L'equip que la feia volia recollir el màxim nombre de coses possible sobre la vila i donar un ventall ampli de punts de vista. És per això que ben aviat es van posar a entrevistar gent (tasca periodística sempre dura i, normalment, ben poc gratificant). En el núm. 11 (gener del 1965) *Sió* inclou una entrevista a l'alcalde de la vila, Manuel

Mazón; contra el que podría pensar-se, l'entrevistador no va excloure preguntes delicades a la màxima autoritat local. Allò va obrir una sèrie d'entrevistes a personatges destacats de la vida local, bastant extenses i d'un evident interès per captar les ànsies de progrés que hi havia a la vila en aquells anys i, alhora, els petits entrebancs que no desapareixien mai del tot.

Després d'un parèntesi, les entrevistes es van reprendre l'any 1967. De primer van ser més breus, però l'any 1968 se'n va tornar a publicar de llargues. En totes aquestes entrevistes no hi havia mai cap foto de l'entrevistat. En realitat, no hi havia fotos de cap mena reproduïdes a la revista. Les primeres fotos apareixeran en el núm. 52 (juny del 1968) i a partir d'aleshores serà habitual que en cada número hi hagi alguna reproducció fotogràfica per il·lustrar alguna notícia o treball informatiu. Però en poc nombre. A l'època, reproduir gravats i, sobretot, fotografies era car, i la revista no podia permetre's gaires alegries en aquest sentit.

Sió no va publicar una entrevista amb una fotografia de l'entrevistat fins el núm. 109 (març del 1973). Aquell entrevistat que va tenir aquest privilegi fou el fidel i venerat col·laborador Sr. Joan Viladot. Amb aquesta entrevista hom en va iniciar una nova sèrie, en què foren portades a *Sió* moltes persones representatives de la vila en tots els àmbits, amb un qüestionari de preguntes fix per a totes elles. Quant al Sr. Viladot i Puig, cal dir que moriria pocs dies després d'aquella entrevista, amb la qual cosa *Sió* perdia el col·laborador més inalterable i metòdic fins aleshores,

des de la seva columneta de divulgador de la història local.

Capitol a part mereix, en aquests primers anys d'existència de la revista, la qüestió de la llengua. Malgrat que als '60 i primers '70 hom tenia molta tendència a escriure en castellà, *Sió* va recollir escrits en català ja de bell antuvi i aquesta tendència a publicar coses en la llengua de la terra va anar sempre en augment. A més, el català que hom feia servir era, a desgrat de la situació cultural dels temps, bastant notable. Tot plegat no deixa de cridar força l'atenció. Va de callada, confirmem aquí una cosa que hom ha repetit mantes vegades: que *Sió* ha actuat sempre com una eina de catalanització sobre Agramunt i comarca. Certament, mai no valorarem prou aquest fet.

Ja al núm. 1 trobem dos escrits en català. Aquesta arrencada inicial no es perdrà. Joan Viladot-Puig i la secció firmada per "Iset" (Lluís Pons) se serviran sempre del català. Moltes cartes de la secció "El lector opina" van ser escrites en català ja des del primer dia de la secció. I un home com Guillem Viladot, que va fer la seva primera col·laboració en castellà, de seguida es va passar també al català.

Lògicament, és evident que, durant els primers anys de la publicació, el castellà predominava clarament a la revista. Tanmateix, sempre hi havia algun racó fet en català. Més important encara, la quantitat de col·laboracions realitzades en la llengua de la terra va anar creixent gradualment, fins arribar a una certa paritat.

L'any 1966 *Sió* obre una secció, "Depurant l'idioma", en què són divulgades les normes per escriure correctament el català i són ressaltades les incorreccions i barbarismes més habituals. La importància d'aquesta iniciativa divulgativa ressurt encara més si tenim en compte que en aquella època les col·laboracions fetes en castellà encara eren majoria.

Fins i tot alguna vegada, en aquests primers anys, hi hagué qui es queixà que hom fes servir el castellà en lloc del català. Podeu veure, en aquest sentit, el núm. 55 (setembre del 1968), pàg. 2.

Pas a pas, el català va anar guanyant terreny, va aconseguir una proporció semblant a la del castellà i va acabar per depassar-lo. Això s'esdevingué cap allà a començaments dels anys '70. Sigui com sigui, al català li va costar d'assolir el predomini absolut a la revista. D'ací d'allà, seguien apareixent escrits en castellà. Podem comprovar com a començaments de l'any 1971 una bona part de la revista ja es publicava totalment en català; només feien servir el castellà en alguna col·laboració escadussera, i sempre com a excepció. Tanmateix, la propaganda era feta encara majoritàriament en castellà. I, d'altra banda, cap a la segona meitat d'aquell any 1971 el castellà va tornar a fer-se molt present a la revista. Fet i fet, però, el català va tornar a guanyar terreny i l'any 1973 gairebé la totalitat de la revista ja sortia en la llengua de casa.

El català va ser pràcticament l'única llengua des de l'any 1975, encara que, de moment, moltes propagandes seguien fent-se en castellà. I hem de ressaltar aquí que la secció d'informació municipal no fou feta en català fins el número de gener del 1977.

D'aleshores ençà, tota la revista, de cap a peus, ha estat

Boletín de Información Mensual del Ayuntamiento de Agramunt
Marzo de 1964
Número 1

SALUTACIÓN

Agramuntés:

Tienes en tus manos el primer número del portavoz local, titulado *Sió*, una de las muchas cosas que faltaban en la Villa de Agramunt, mayormente, por ser ésta siempre tan industrial, dinámica y trabajadora. Se hacía absolutamente necesario disponer de un portavoz donde poder reflejar nuestras sinceras opiniones, proyectos y realidades. Y para subsanar este vacío se ha creado para ti, agramuntés, este periódico local que hoy sale a la luz y que deseamos fervientemente acoger con cariño y con agrado.

No tiene este periódico pretensiones intelectuales, ni ambiciones demasiado literarias, como tampoco pretende ser un reflejo de lo privado de unos pocos. Queremos y deseamos que sea una puerta abierta para todos los que, como nosotros, intentamos, con la mejor voluntad, el engrandecimiento de nuestra Villa.

Nuestra ilusión es que llegue a todas las familias, se lea en todos los hogares, y que, a través de sus líneas, veamos reflejados los pareceres y el unánime latir de la Villa.

Para ti, agramuntés, mi más sincera salutación.

MANUEL MAZÓN RIBO

Con alegría y entusiasmo saludamos la llegada entre nosotros de este Boletín Informativo. Sus páginas serán el portavoz de la vitalidad y de las inquietudes de nuestra villa, en sus múltiples aspectos. Entre estas inquietudes, ocupan principal lugar las correpondientes al espíritu, pues ellas son a nuestra vida lo que el alma es al cuerpo y de ellas depende la trayectoria definitiva y eficaz de las actividades del hombre. Por este motivo, celebramos la aparición de estas páginas, pues no dudamos que, al mismo tiempo que se harán eco e intérpretes fieles de los anhelos y problemas que nos acucian, han de orientar en sentido verdadero y cristiano la solución de los mismos, encaminando a la luz de las directrices de la Iglesia los esfuerzos y energías de la Villa.

JOSÉ SALA, Fbro.

Sió

el periódico mensual de Agramunt

REDACCION: Calle Plaza, número 1

Precio del ejemplar: 5 pesetas

Suscripciones: 50 ptas. al año

A GUISA DE EXPLICACIÓN

Si, que precisen las explicaciones, al que suponiendo agradecerá el lector que se le ponga en antecedentes de cómo se gestó la idea de ofrecer al público de Agramunt este modesto periódico.

No es ésta la primera publicación que aparece en nuestra población; en el recuerdo de muchos estarán presentes otras parecidas, fruto, casi siempre, del empeño de unos pocos y de las circunstancias por las que ha atravesado, al correr de los años, nuestra Villa.

Pues bien; hallándonos actualmente en una coyuntura particularmente interesante, significada por una viva inquietud —mayormente económica, hemos de reconocerlo—, pero que dada su vitalidad, puede y debe extenderse a otros campos, como son los de la cultura y el espíritu, es por lo que se ha creído llegado el momento oportuno de cristalizar el común afán en letra impresa, que lleve a todos los hogares cuanto se estime de interés general o de simple curiosidad informativa y formativa.

Así es como nace *Sió*. Como Boletín Informativo Municipal; como palenque de escarceos literarios; como aquella carta que siempre esperamos aunque sea en respuesta de la que no hemos escrito, pero que ahora llegará y será de todos y para todos.

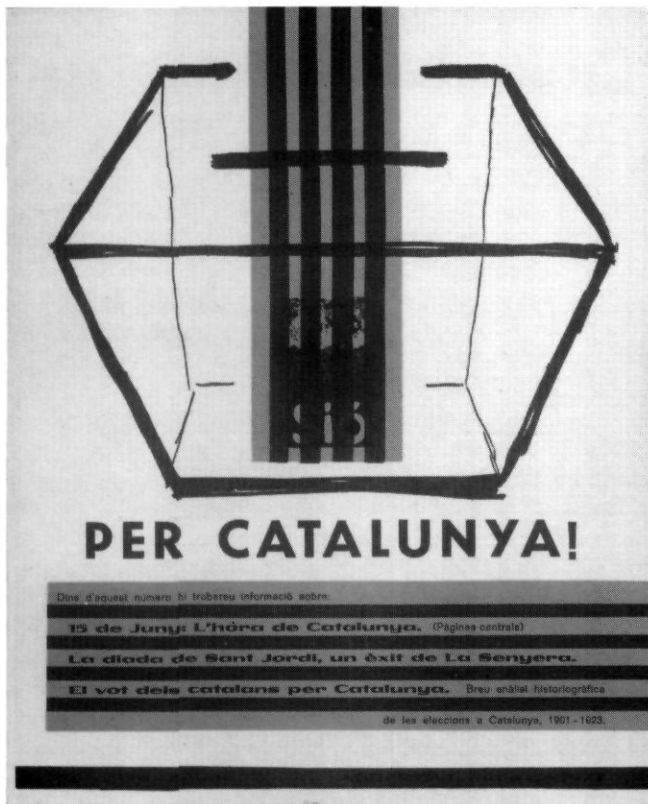
Sed indulgentes con este primer contenido; tened la seguridad de que se superarán y de que se aceptarán todas las sugerencias para su mejoramiento y las colaboraciones que se ofrezcan para su deseada eficacia.

Agradecemos la labor callada, eficaz y desinteresada de cuantos han hecho posible que nuestro *Sió* cuente, desde ahora, con este órgano informativo.

A ellos y a ti, lector amigo, un saludo afectuoso, y muchas gracias.

EL CONCEJAL DELEGADO DE CULTURA

Portada del núm. 1 de *Sió*.

Des de l'any 1977, la revista ha estat feta íntegrament en català.

feta en català. Si alguna persona ha volgut publicar quelcom en castellà, el seu escrit ha estat traduït al català (cosa que ha provocat alguna polèmica).

ELS HOMES FORTS DE SIÓ

Pels testimonis recollits, sembla que durant els primers anys *Sió* es va fer a base de la bona voluntat i col·laboració estreta d'una sèrie de persones que actuaven en equip. No cal dubtar d'un cert protagonisme de les "forces vives" de la població, però resulta impropï parlar d'un líder clar. Potser precisament per aquesta tasca en equip, la revista va passar una etapa difícil cap a la fi dels anys '60, perquè hom es va anar cansant de tirar-la endavant i va arribar un moment que mancaven clarament redactors i col·laboradors. Va acabar per se obligada l'aparició d'un responsable principal, tot i que formalment no constés com a tal.

Durant els darrers anys '60 *Sió* es va mantenir gràcies, en gran part, a l'esforç de dos homes: Ramon Creus i Lluís Pons. Ells dos –l'alcalde tenia només una funció decorativa– havien de fer totes les feines de redacció i administració. Sovint havien d'omplir els buits (quan no hi havia prou originals dels col·laboradors) i escriure articles i notes de premsa. Segons testimonis recollits, en Lluís Pons va ser qui més activitat i sacrificis desplegà, de tal manera que en aquests anys ben bé es pot dir que ell era "l'ànima" de la revista. Això es pot veure perfectament en els números del 1968, on l'home havia de desplegar una activitat tan febril que a vegades la meitat de les coses publicades a la revista eren seves –ja les publicués signades, amb les inicials o amb pseudònim–.

En Lluís Pons dimiteix del seu càrrec de subdirector i anuncia el seu desig d'abandonar la revista el novembre del 1969. ¿Hi va tenir quelcom a veure el canvi d'alcalde (Josep M. Inglés per Manuel Mazón)? Sembla evident que sí, però també sembla que no fou degut a problemes personals directament, sinó al fet que en Lluís Pons estava cansat de tantes responsabilitats i va veure que, amb el canvi d'alcalde, aquell era el moment de deixar la revista, ben convençut que aquesta no cauria, ans al contrari, podria anar endavant amb el nou consistori. Així va ser. De moment, però, l'anunci d'anar-se'n d'en Lluís va provocar una petita revolució i un sentiment de preocupació entre les persones properes a *Sió*. En aquell mateix número de novembre de 1969 (núm. 69) "Pilar de les perdus" (Guillem Viladot) lamentava la dimissió d'en Lluís, "el nostre comú amic". Segons "Pilar de les perdus", en Lluís Pons "feia temps que desitjava abandonar la feina i la responsabilitat pràctica de dur a terme la vida i la sort mensual de *SIÓ*". Això demostra fins a quin punt la revista havia depès d'en Pons en aquells anys. I continuava "Pilar de les perdus": "Som molts els que no estem d'acord en totes les maneres de fer del senyor Pons. (...) Però també som molts els que sentim que la persona amb més vocació periodística d'Agramunt deixi la única (*sic*) feina periodística local: la confecció de *SIÓ*".

Al núm. 70 (desembre del 1969) una carta signada per "Pemogi" demanava al Lluís Pons que recapités la seva decisió i no deixés la revista. "Sabem –deia– que, pràcticament, és ell qui el forja (el butlletí *Sió*) i li dona vida cada mes, hivern i estiu, i això ja fa uns quants anys".

Malgrat deixar-ne la direcció pràctica, en Lluís Pons de moment no va abandonar la revista. Tot i que descarregat de responsabilitats, continuava estant a la redacció i col·laborant amb escrits (era el que signava com a "Xic"). La primavera del 1970 va tornar a escriure-hi signant amb el seu propi nom. Havia renunciat a portar la revista, però no havia tingut l'ànim de deslligar-se'n del tot. De tota manera, aquesta situació tampoc no devia plaure-li, ja que va deixar definitivament la redacció la tardor d'aquell 1970 (temps després tornaria a entrar-hi).

En deixar en Lluís Pons de controlar la revista a les acaballes del 1969, tots els testimonis apunten que va ser en Guillem Viladot qui va agafar el relleu i qui va esdevenir l'home fort de la publicació durant els anys següents. De tota manera, va saber dissimular-ho molt bé. Aparentment, *Sió* era portada per altra gent i en Guillem només era un dels qui feia colla. En realitat, tota aquesta etapa s'hauria de procurar conèixer millor. Ultra, quan aquests primers anys '70 van suposar una consolidació de la revista, l'ampliació dels col·laboradors i el predomini del català.

Cap a la segona meitat dels anys '70 no sembla que *Sió* tingués una línia directiva contrastada. L'any 1975, amb el canvi d'alcalde, en Guillem Viladot deixa la redacció i, curiosament al mateix temps, hi entra de nou en Lluís Pons. Però, aleshores com abans, segueix constant com a subdirector –el càrrec autènticament indicatiu en aquests anys– en Jaume Cuñat, un home del qual no parla mai ningú. En Lluís Pons sortirà de la redacció un parell d'anys després i començarà a entrar molta gent nova a la revista. Tot plegat, un panorama bastant confús. Entre els anys 1975 i

1977 la revista sembla trobar-se en un cert *impasse*; entre els anys 1977 i 1979, es renova de valent. Però en cap dels dos subperíodes no sembla haver-hi un responsable nítid i podria ser que s'hagués tornat a la feina d'equip (més restringit de primer, més ampli després). Dóna molt la impressió que aquells anys 1975-79, tan indefinits a nivell polític al país, també van ser igual d'"experimentals" a la revista. L'única cosa que quedava clara era el catalanisme cada cop més militant de la redacció i la contínua recerca de nous col·laboradors entre el jovent de la vila.

Amb les primeres eleccions municipals democràtiques l'any 1979 s'acaba l'etapa "informal" de *Sió*. El novembre d'aquell any entrava com a director en Joan Puig i Ribera. Per primer cop en tota la història de la revista el director no era l'alcalde de la vila, sinó una persona de la redacció. De qualsevol manera, cal dir que les relacions de la revista amb l'ajuntament seguien essent molt estretes. El mateix Joan Puig era en aquella època regidor de Cultura i primer tinent d'alcalde.

Riu Sió

El gener del 1982 entrava com a redactor en cap (no va voler constar com a "director") en Jaume Cots i Solé, en substitució del Joan Puig. En Jaume Cots era un dels "veterans" de la revista i hi havia intervingut des del primer número. En definitiva, un home que s'havia especialitzat durant molts anys a fer feina fosca i sacrificada per a la publicació i que ara veia reconeguda la seva experiència amb el càrrec direccional.

El gener del 1986 acabava l'etapa del Jaume Cots com a responsable principal de la revista. Ell continuava en aquest lloc destacat, però la direcció es veia ampliada amb dues persones més, Joan Puig i Josep Bertran, de tal manera que *Sió* posava en pràctica una curiosa iniciativa de ser regida per tres persones alhora. De fet, no era cap canvi radical, sinó l'aplicació d'una línia continuista, amb l'avantatge de repartir-se millor la feina. El Joan Puig ja havia estat director anys enrera. Quant al Josep Bertran, feia una pila d'anys que estava connectat a la revista i sempre havia destacat per ser-ne un dels homes més actius i inquiets; per tant, el seu ascens a aquest lloc de responsabilitat –al capdavant, compartida– no podia sorprendre ningú.

Aquests són –fins al present– els noms més destacats. Els noms de les persones que, tal vegada, més han ressaltat en la revista i que més responsabilitats hi han tingut.

Però no seria just deixar d'esmentar tota la munió de redactors i col·laboradors que, en diverses èpoques, han ajudat –i ajuden– també a tirar endavant *Sió*. La selecció que en faig és purament indicativa i ja em perdonareu si em deixo algú: Joan B. Bosch, Antoni Pagès, l'alcalde Mazón, Joan Viladot, Domènec Roig, Jaume Bonet, Josep Farreny, Jaume Cuñat, Pere Mora, Miquel Aguilà, Joan Novell, Ricard Creus, Teresa Prados, Rosa Maria Sera, Anna Santacreu, Joan Pijuan, Pasqual Castellà, Deudat Pont, Francesc Domingo, Ferran Ros, Josep M. Lluch, Antoni Ponsa, etc., etc. Escrivint o aportant iniciatives, amb la seva tenacitat i paciència han tingut molt a veure en el manteniment del mensual. I, novament, insistir en dues persones que han estat sempre i en tot moment al costat de *Sió*: Ramon Creus i Guillem Viladot. Sense els dibuixos i acudits del primer, sense els articles i *boutades* del segon, els vint-i-cinc anys de la revista d'Agramunt ara no tindrien per a nosaltres el sabor que els notem. Perquè ells n'han estat la sal i el pebre...

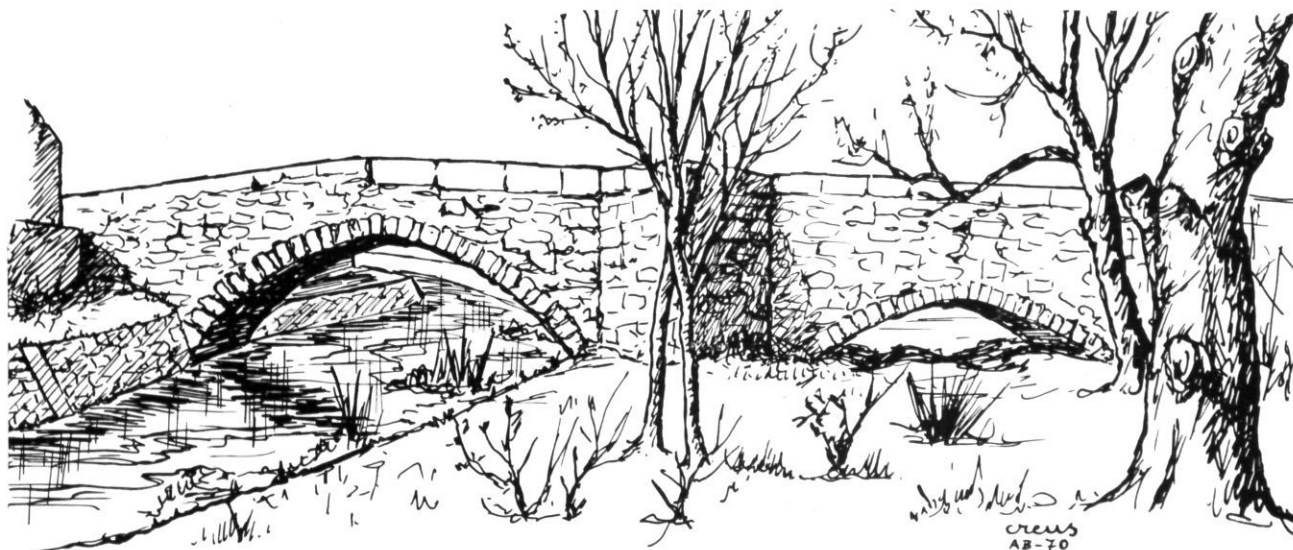
SECCIONS, INICIATIVES I ANIVERSARIS

En el decurs de la seva història, *Sió* ha tingut moltes seccions fixes. No és la nostra intenció entrar ara a analitzar-les totes, perquè de ben segur no acabaríem. Només destacarem les principals o aquelles que ens semblin més curioses. Així mateix, direm quatre coses de les principals fites assolides per la revista i d'algunes col·laboracions remarcables pel seu caire inusual.

L'any 1964 un immigrant a Kassel (Alemanya) va començar a enviar articles a *Sió* sobre els teutons i els espanyols que emigraven. Aquella col·laboració tan "interna-

Passeig del Turó dels Dipòsits.

Pont romà sobre el riu Sió.

cional" de moment no va tenir durada. Tanmateix, els anys 1974 i 1975 va tornar a publicar ocasionalment el col·laborador que escrivia des d'Alemanya.

L'any 1969 va enviar articles una senyora que vivia a Foix (França). Durant el 1970 va seguir amb les seves col·laboracions.

Col·laboracions d'aquest tipus trencaven una mica la monotonia de la revista i li donaven un toc de cert exotisme. Malauradament, no s'han prodigat massa. A desgrat d'iniciatives alternatives, *Sió* ha estat sempre una publicació bastant localista, tant en temàtiques, com en col·laboradors. Potser no tothom hi estarà d'acord, però nosaltres ho veiem així.

L'any 1967 la revista inaugurà una secció a la portada de divulgació dels carrers i places de la vila. Cada número la portada anava dedicada a un carrer, amb un dibuix d'en Ramon Creus i un text amb dades i comentaris sobre l'indret urbà en qüestió.

L'any 1968 allò mateix es va fer per als diferents pobles de la comarca natural d'Agramunt. Aquella sèrie va acabar l'agost del 1969. A partir d'aleshores la revista endegà una llarga sèrie en què divulgava edificis o petits racons típics d'Agramunt (amb molta insistència sobre els petits detalls del temple parroquial, tot formant gairebé una sèrie autònoma).

El maig del 1972 *Sió* iniciava una extensíssima sèrie en què publicava, sempre a la portada de cada número, dibuixos de masies de la comarca amb un petit text explicativo-divulgatiu. Aquella sèrie, realitzada pel Ramon Creus amb la col·laboració del Jaume Cots, acabà el novembre del 1975. Conformava un exhaustiu inventari que té un notable valor cultural i que es veurà cada vegada més revalorat amb el pas dels anys.

El juny del 1972 *Sió* arribava al seu número 100. Per aital motiu, va publicar un número extraordinari, el qual incloïa un suplement de 16 pàgines dedicat al VIIIè Aplec Coral de les Terres Lleidatanes celebrat a Agramunt i organitzat per la Coral d'Avui de la vila. Totes les corals participants (divuit en total) tenen al suplement un text en què és recollida la seva història i objectius. Quant al número extraordinari pròpiament dit, pel seu temps degué ser una

cosa sonada: 28 pàgines, totes en paper fi; tintes a diferents colors; gran abundor de col·laboracions.

En el número 113 (juliol del 1973) *Sió* va publicar el seu primer suplement central (pàgines destinades a analitzar en profunditat algun tema monogràfic de caire cultural o d'actualitat comarcal). Aquell primer suplement versà sobre el sarcòfag medieval de Castellnou d'Ossó i la seva simbologia. En el futur anirien apareixent de tant en tant suplementes interiors d'aquest caire, la majoria dels quals dedicats a temes històrics, sociològics o a analitzar problemàtiques de l'economia de les terres lleidatanes. Fins al present n'han sortit una vintena llarga. N'hi ha alguns de ben curiosos, com el núm. 11, dedicat a la visita que el president Tarradellas va fer a Agramunt el setembre del 1979, o el núm. 16, dedicat a la visita del president Pujol el juny del 1982. Alguns anys hom va comptar com a suplement la publicació dels treballs premiats al concurs literari de Sant Jordi.

Una secció sempre fixa de la revista ha estat la de la informació municipal, situada a la contraportada durant molts anys. Ja hem dit que en la primera època de *Sió* aquesta informació municipal era escassa i superficial. A partir del 1970 guanyà en extensió, però aviat tornà a situar-se en uns nivells discrets. Amb les primeres eleccions municipals democràtiques i el canvi d'ajuntament el 1979, l'espai destinat a ca la vila guanyà automàticament en extensió. S'ha mantingut en aquesta línia més exhaustiva (però molt formalista) fins el present.

El juliol del 1979 (núm. 185) *Sió* publicà una entrevista al nou alcalde de la vila, Josep Huguet. L'home estava especialment preocupat per la situació financera de l'ajuntament i els deutes que arrossegava l'entitat. El número següent la revista entrevistava els alcaldes dels cinc pobles agregats al municipi d'Agramunt; van ser unes entrevistes breus i publicades agrupadament, amb un qüestionari uniforme de preguntes. Allò encetà una sèrie d'entrevistes als nous regidors de l'ajuntament d'Agramunt.

Aquell mateix any 1979 va donar-se un canvi formal en la presentació de la revista: portada i contraportada fetes en paper *couché*.

A partir del número 193 (març del 1980) trobem la secció "La Comarca", amb petites informacions de la menuda actualitat dels pobles de pagès de la Ribera. De moment, aquella secció nova no tingué gaire extensió, en part perquè foren pocs els pobles que enviaren notícies. A partir del mes d'octubre d'aquell mateix 1980 la secció passà a dir-se "Noticiari de la Ribera del Sió" i augmentà el nombre de pobles que enviaven —a través de llurs joves corresponsals— les informacions puntuals de les petites coses locals. El principal creixement d'aquella secció —en extensió i col·laboració de corresponsals— es va donar a mitjan 1981. Durant uns anys, va anar fent. L'any 1984 va créixer força en extensió, fins ocupar en alguns números quatre pàgines. Després, ha anat decaient.

Capella del Socors al Passeig.

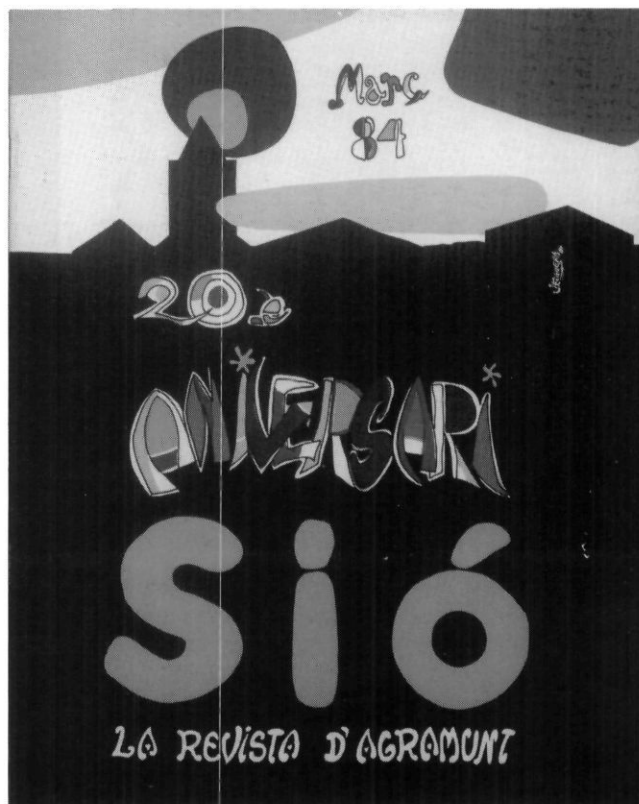
Fins el mes de desembre del 1988 han sortit reflectits al noticiari comarcal un total de 25 pobles, però amb fortes desigualtats de continuïtat. Els pobles que han sorgit més vegades han estat Bellver de Sió, Puigverd d'Agramunt i Mafet (al voltant de noranta col·laboracions); els que menys han sortit han estat Coscó, Concabella i Ratera i Sedó (7, 7 i 2 col·laboracions, respectivament). Alguns pobles han tingut sempre un únic corresposnal; altres, diversos. En total, han col·laborat en la secció 43 corresponsals.

Mirant-ho des del punt de vista del nombre de col·laboracions, la millor etapa de la secció va ser la compresa entre el juny del 1981 i el desembre del 1985. En aquesta etapa la majoria de mesos hi havia notícies de més de deu pobles; a vegades, fins i tot de més de quinze. L'any 1984 assoleix el màxim creixement, amb quatre mesos que tenen quinze o més pobles col·laboradors. L'any 1986 comença una lenta però nítida decadència de la secció (entre sis i deu pobles només per mes); decadència que con-

tinua l'any 1987 (només dos mesos tenen deu pobles) i culmina l'any 1988 (cinc, sis, set col·laboracions tan sols per mes). Els corresponsals es cansen i deixen d'enviar cròniques; no en surten de nous que els rellevin; la monotonia de la vida quotidiana en els pobles i la línia "amable" d'informació fan la resta.

El número d'octubre del 1980 és el 200. Per aquest motiu, *Sió* va llançar un extraordinari, més aparent que altra cosa. La revista va mantenir la línia de sempre en aquell número, només que amb més col·laboracions i més pàgines, però sense res que puguem dir "especial". El plat fort d'aquell número extraordinari era l'extens suplement interior, obra de Ramon Cases i Joan Novell, i dedicat a estudiar la carta de població d'Agramunt del 1163. Joan Novell s'havia convertit en un dels col·laboradors més fixos i entusiastes de la revista durant els darrers anys '70, de primer amb temes relacionats amb el món de la pagesia, després amb escrits de caire històric.

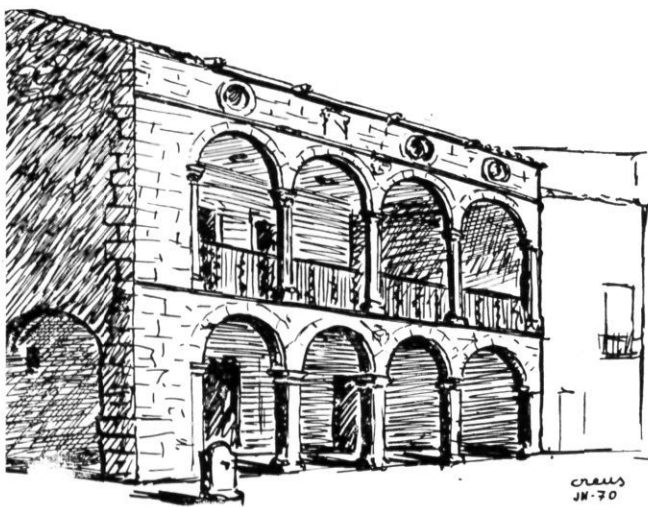
El número 241 (març del 1984) és el del 20è aniversari de la revista. Allò es va celebrar amb un especial de cinquanta-dues pàgines i portada a tot color (amb dibuix d'en Jaume Figuera). L'editorial destacava que la revista sempre havia estat un vehicle per escriure en català. A l'especial hi havia les corresponents felicitacions, uns breus escrits dels alcaldes anteriors que havien dirigit la revista, uns altres dels col·laboradors més antics i carismàtics, reproduccions d'antigues revistes agramuntines, dades estadístiques sobre la història de la revista, fins una gran caricatura d'en Màrius Torrents sobre els redactors i principals col·laboradors de *Sió*. De qualsevol manera, la cosa

Portada del 20è aniversari.

més destacada d'aquell número era que fou el primer imprès en sistema offset; allò iniciava tota una etapa en la revista: fins aleshores sempre havia sortit impresa en el mètode tradicional; a partir del número de l'aniversari, sortiria en el nou mètode, cosa que permetia millorar el disseny de les pàgines i, sobretot, reproduir amb molta més facilitat tota mena de fotos i originals. Aquell fet suposà un canvi d'impremta. Fins llavors *Sió* sempre havia estat fet a Agramunt (primerament, a la Impremta Miquel Pera; a partir del juliol de 1970, a la Impremta Gaspar Vicens). En el futur, seria fet per impremtes de Tàrrrega i de Guissona.

A partir del mes de gener del 1986 la secció "Agenda" va passar a dir-se "Fets del mes" i es va veure enriquida amb un gran nombre de fotografies, per il·lustrar la majoria de notícies i fets d'actualitat recollits. Aquesta orientació de *Sió* cap a un periodisme més modern era en gran part obra de Josep Bertran i ja feia números que s'havia anat notant.

Casa l'Amball.

Amb motiu del 50è aniversari del primer bombardeig sofert per la vila, el mes d'abril del 1988 *Sió* iniciava la publicació d'un col·leccionable sobre la guerra civil a Agramunt, projecte en el qual ja es portava treballant almenys des de dos anys enrera. Aquest treball historiogràfic, realitzat per un equip de redactors i col·laboradors, ha esdevingut la iniciativa més ambiciosa, polèmica i agosarada de la revista en tota la seva història. El repte de reconstruir la història local en aquells anys tràgics ha exigít una enorme capacitat de treball en els seus promotors. Hom ha consultat i "redescobert" la documentació escrita existent sobre el període, ha localitzat fotografies de l'època i, sobretot, ha realitzat desenes d'entrevistes a gent que va viure els esdeveniments. Malgrat les opinions sovint disperses generades per aquesta història oral, malgrat les imperfeccions en l'elaboració de l'estudi, malgrat la manca d'algunes dades bàsiques i malgrat la incomprensió inicial d'algunes persones envers la sèrie, el treball endegat crea un important precedent de cara a futures empreses historiogràfiques. La revista se'n pot sentir força satisfeta. Quan la sèrie estigui conculsa, el col·leccionable es podrà enquadrar amb unes tapes especials, tot formant un petit llibre.

En l'especial del 25è aniversari de la revista (març del 1989) destaca una auca sobre la vila (amb dibuixos de l'incansable Ramon Creus i rodolins del polifacètic Guillem Viladot) i una entrevista a l'alcalde Josep Huguet. Tal vegada –però és una opinió molt personal– s'hauria pogut esperar més d'un especial com aquest en una fita tan important per a la publicació.

POLÍTICA I POLÈMICA

Amb els últims temps del franquisme i els primers de la democràcia, la gent es va apassionar de valent. *Sió*, en part, va recollir aquest clima "dialèctic" dels anys '70 i començaments dels '80. No és que abans la revista no hagués tingut alguna espurna, però no van tenir la importància de les de l'etapa del canvi polític. A més a més, una furiosa campanya de catalanització va donar una especial intensitat a la revista. No pretenem aquí recollir tots els casos ni aprofundir a fons en el fenomen; únicament ens limitarem a ressaltar-ne alguns i a donar una primera valoració.

Durant el 1974 hi ha una sèrie de rèpliques i contrarèpliques pel tema de la guerra civil a Agramunt i les coses que van passar aleshores, en què el paper prioritari el té l'agramuntí Silvestre Bonet.

L'any 1975 torna a ser un any de polèmiques: una petita controvèrsia sobre el tema del jovent i el diàleg generacional, protagonitzada pel col·laborador habitual "Iset" (Lluís Pons) i per "Joan, un jove d'Agramunt" (Joan Puig).

L'any 1976 la revista comença a reflectir la politització creixent de l'etapa de la transició. Moltes col·laboracions tenen un to reivindicatiu, hom fa reportatges sobre temes polèmics de la vida local (com una revista representada al Casal durant la Festa Major o la vaga dels alumnes de C.O.U. de l'Institut el mes d'octubre). Comença a endevinar-se la fi de l'etapa "calmada" 1964-75.

1977 es converteix en "l'any frontera". Una autèntica

Pilar d'Almenara.

Portada impresa dues vegades, en ser censurada la primera.

erupció catalanista cobreix la revista, posseïda per una autèntica "febre" de fer país. La politització arrela dins la redacció. El número de gener del 1977 arrenca amb la reproducció de *Els Segadors* a la portada. Aquell objectiu de convertir *Sió* en una eina de catalanització portaria a reproduir, a les portades dels números següents, breus textos de destacats líders del nacionalisme català de primers de segle (Prat de la Riba, Macià, Companys). Durant la segona meitat d'any va ser habitual reproduir la bandera catalana a la portada. Realment, aquelles portades impactaven.

Aquell número de gener del 1977 portava una esquela a tota pàgina, encarregada per "un grup d'agramuntins", amb aquest text: "Josep Pallach, secretari del Partit Socialista de Catalunya (R), ha mort el dia 11 en acte de servei per la llibertat i la democràcia. Per a ell, la pau. Per a nosaltres el seu testimoniatge". D'altra banda, el contingut de moltes col·laboracions interiors durant l'any 1977 va ser d'un clar i rotund signe catalanista. La seva abundor gairebé enfarfegava.

Una presa de postura tan decidida com aquella no va venir perquè sí. A final 1976 s'havia produït una petita "revolució" dintre la revista. Ramon Creus i Josep Farreny la deixaren i entraren noves persones. Segons publicava una nota del número de gener del 1977, la redacció, ampliada, quedava integrada per:

Josep Bertran	Josep M. Mayoral
Jaume Bonet	Pere Mora
Pasqual Castellà	Joan Novell
Jaume Cots	Guillem Viladot
Jaume Cuñat	Ignasi Ribera

Lluís Pons cessava també com a integrant de la redacció. I l'octubre del 1977 entrava a la redacció Joan Puig. La revista estava controlada per un sector de persones que a l'època tenia un catalanisme militant. En el cas d'algunes persones, hi ha disparitat de testimonis en relació al moment exacte que entren o surten; ja disculpareu alguna possible patinada; en realitat, hom no sempre recorda amb precisió quina era exactament la seva situació amb la revista en aquesta etapa (és allò que dèiem de l'etapa "experimental" i "moguda" de *Sió* en els darrers '70).

Durant l'any 1978 és de destacar la polèmica entre Lluís Pons i Miquel Aguilà sobre en Suárez, l'UCD i les reivindicacions dels mestres (juliol-octubre). Miquel Aguilà va ser un dels col·laboradors més actius en el període 1978-82 i donava les seves opinions i punts de vista sense embuts, amb un natural to polèmic.

El 1978 José Letamendi, des de Munich (RFA), va escriure a *Sió* cartes en castellà queixant-se de la manera com sortia la revista. Arribà a dir: "*SIO no ha mejorado en casi nada desde su publicación*" (núm. 176, octubre del 1978). El Sr. Letamendi va seguir col·laborant a *Sió* en el decurs de l'any 1979.

L'any 1983, any d'eleccions municipals, *Sió* va recollir l'expectació i la polèmica despertades per l'esdeveniment. A més, a Agramunt hi va haver una certa "escalfor" durant la campanya electoral, cosa que va potenciar encara més aquella línia noticiable. En una entrevista —en realitat, un reportatge personalitzat— publicada al núm. 232 (juny del 1983), l'alcalde tot just reelegit, Josep Huguet, afirmava: "Valoro molt negativament la campanya d'aquestes eleccions (...). És denigrant la manca d'educació que hi ha hagut en alguns mitings. No s'ha d'arribar mai a la violència verbal...". Per la seva banda, en el mateix número un escrit del PSC reconeixia la debacle socialista a la vila i la seva gran decepció pels resultats electorals. En els números següents hi hauria alguns escrits polèmics en relació a la situació dels socialistes a Catalunya, des de punts de vista diferents. El grup d'AP, directament criticat per l'alcalde el juny, va contestar en el número d'agost; per a ells, no hi havia hagut violència verbal als seus mitings; en canvi, criticaven els anònims que van circular, la crema de la seva propaganda i el fet que un grup de persones anés a molestar en una xerrada política organitzada en un poble veí. Tot plegat ens orienta de la petita passió política que hi va haver aquella primavera i estiu a la vila i de la importància que hom donava als resultats electorals. Sigui com sigui, aquest tema aviat va caure en l'oblit.

ALGUNES CURIOSITATS

No volem acabar aquest treball sense dir alguna cosa d'aquells escrits sorprenents o d'aquelles petites anècdotes que han trencat la rutina habitual de la revista. De tant en tant, un acudit "insòlit" d'en Creus, un article "diletant" d'en Viladot o la carta inesperada d'algú que de sobte té ganes d'arreglar el món han posat una nota simpàtica o "diferent" a la publicació. Més sovint, els rotllos i manies personals d'alguns col·laboradors estables han estat el principal motiu de comentari. També es podria parlar dels

canvis de portada, de l'etapa en què la revista sortia plena de faltes d'impremta, dels diferents pseudònims que hi han signat, de les queixes que hom ha fet arribar a les seves pàgines, dels poemes que s'hi han publicat... Si haguéssim de parlar de tot això, no acabaríem. Al capdavall, seria gairebé feina d'un sociòleg analitzar-ho. Aquí ens limitarem a deixar constància, escadusserament, d'unes poques d'aquestes anècdotes o aspectes curiosos, per tal d'obrir una mica el paladar. Si algú en vol més, ja sap el que ha de fer: rellegir els números vells de la revista, on trobarà coses curioses –i divertides– a dotzenes.

Personalment, ens ha cridat molt l'atenció el seguit d'articles que durant els anys 1964 i 1965 hom va dedicar a criticar el fenomen de la nova música juvenil. És ben evident que, a Agramunt com a tot arreu, aquesta nova música i els mites juvenils que sorgien a mitjan decenni dels '60 van escandalitzar moltes persones. Alguns no van poder resistir-se a donar la seva opinió per escrit. Àdhuc el mateix Ramon Creus va dedicar alguns acudits a l'impacte de les noves modes i comportaments del jovent.

En el núm. 3 (maig del 1964) Josep Ramon Simó, en parlar de la beatlemania, criticava els mites juvenils i un sector de la joventut, que estaria *"inmersa en un mundo artificial de publicaciones y sonidos estereofónicos. Juventud en suma, cursi, inconsciente y muchas veces irresponsable"*. Però acabava treient ferro a les seves anàlisis i alabant les inquietuds de la joventut agramuntina.

J. B. Bosch, en el núm. 4 (juny del 1964), es felicitava de l'èxit de la cançó *Non ho l'età*, la qual deia, *"nos ha llegado de Italia prendida del encanto juvenil de Gigliola Cinquetti, su más pura intérprete"*. Ho considerava gairebé un petit miracle *"en estos tiempos en que una verdadera ola de gamberrismo amenaza irrumpir en todos los campos, sin excluir el noble arte del pentagrama"*. El Sr. Bosch opinava que Agramunt s'identificaria més amb la dolçor de *Non ho l'età* que amb *"los exabruptos sincopados que antes de los "beatles" y después de los "beatles" segregan sus bramidos en todas las latitudes"*. Realment, Elvis, Beatles, Stones i altres grups del moment no devien ser massa

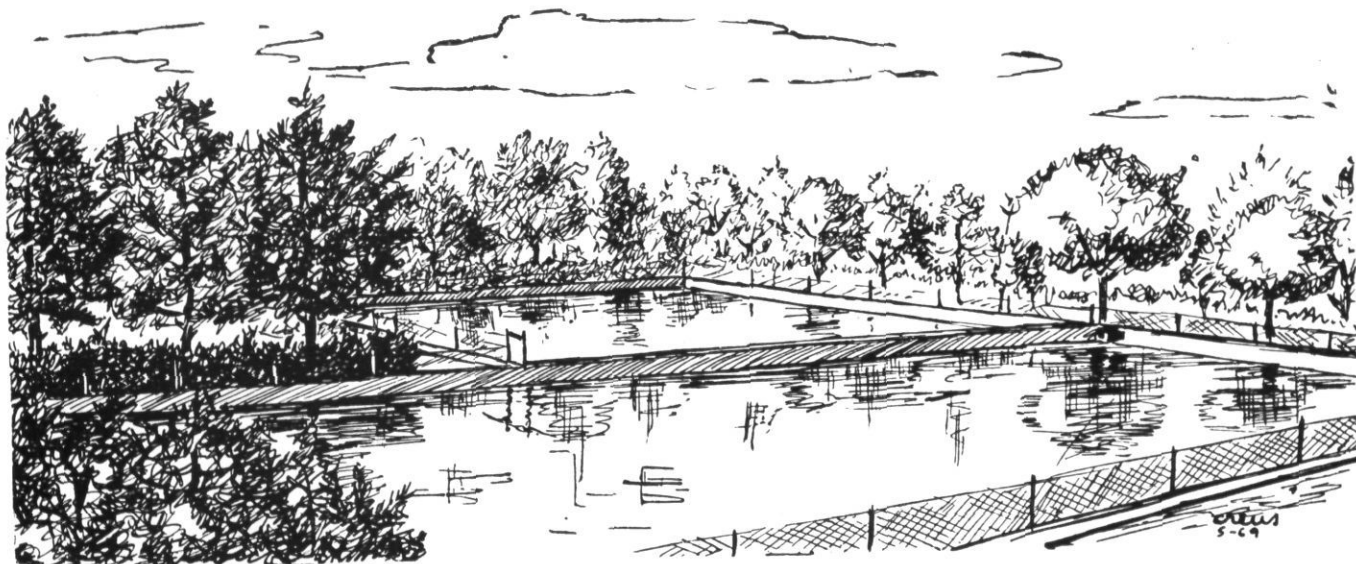
ben vistos a la inefable vila del Sió... Vint-i-cinc anys després, aquestes frases tenen un enorme valor testimonial.

En el núm. 9 (novembre del 1964) J. R. Simó carregava contra Raimon, per haver escrit sobre Cole Porter d'una manera no del tot amable. Notem en l'article una mal dissimulada poca simpatia pel cantant valencià.

En el núm. 18 (agost del 1965) J. B. Bosch tornava amb les seves indirectes contra el jovent i els Beatles. No hi ha dubte que l'home no entenia la marxa dels nous temps. Aquell habitual col·laborador de la revista era notari, tenia un estil polèmic i directe i no es callava els seus pensaments sobre tota mena de temes d'actualitat. Les coses que publicava van tenir més d'una rèplica a la mateixa revista.

El març del 1966 *Sió* convocava el seu primer concurs literari. Els premis serien de 250 ptes. en els diferents apartats (tema d'Agramunt, conte, treball sobre la natura); només hi podien participar els nens fins 14 anys. Aquest primer concurs va ser, literalment, un fracàs (núm. 27, maig del 1966): poquíssims treballs presentats, escassa qualitat. *"(...) la mayoría de las catorce composiciones presentadas a Concurso no son originales, ni son el fruto de la imaginación de los concursantes (...) respecto al Primer tema, sobre Agramunt no ha podido (el jurat) actuar por el criterio de selección, toda vez que ha concurrido al tema un sólo concursante, al que se le adjudica el premio, sin más mérito que el simple hecho de concursar"*. Sobren els comentaris.

Van haver de passar més de deu anys per organitzar un concurs literari que reeixís. El febrer del 1978 *Sió* convocava a les seves pàgines el primer Certamen Literari de Sant Jordi, activitat llançada i encapçalada per la Coordinadora de Joves d'Agramunt. Els mesos de maig, juny, juliol i agost la revista publicava els treballs guardonats amb els primers premis. Aquell precedent va ser definitiu. A partir d'aleshores, cada any ho farà igual, fins el present. El Certamen Literari de Sant Jordi ha tingut un creixement molt important durant tots aquests anys i ha esdevingut una de les activitats culturals més representatives de la

Dipòsits del Convent.

vila, sobretot per a la mainada. Aquesta finestreta oberta a les inquietuds literàries dels infants i joves de la vila i Ribera ha donat un bon grapat de treballs literaris d'interès i ha estès l'afecció per escriure. Després d'onze edicions, la quantitat de treballs publicats per la revista és força abundosa. Seria un exercici interessantíssim estudiar-los i analitzar-ne temàtiques i estil; interessantíssim... i divertit en més d'un cas. No és aquest el lloc per fer-ho, però cal esperar que algun dia un filòleg o estudiós de la literatura comarcal s'hi decideixi.

Al costat de molts col·laboradors modestos, *Sió* ha tingut també, al llarg d'aquests vint-i-cinc anys, alguns col·laboradors il·lustres. Malgrat llur caràcter sempre ocasional, val la pena d'esmentar-los. Sense pretendre d'ésser exhaustius, destacarem les següents persones amb prestigi personal que han publicat coses a la revista:

- Josep Vallverdú, conegut escriptor lleidatà (any 1964).
- Josep M. Ball, prestigiós metge de la vila (anys 1965, 1966).
- Josep Lladonosa, el famós historiador de Lleida (any 1966).
- Josep M. Llobet, historiador de Cervera (anys 1976 i 1979).
- Francesc d'Assís Ferrer i Vives, especialista en heràldica catalana (any 1976).
- Josep Ball i Armengol, senador (anys 1978, 1981).
- Roderic Pita i Mercè, historiador lleidatà (any 1982).

No volem acabar aquest breu repàs a la història de la revista sense analitzar el seu preu. L'evolució d'aquest és molt orientativa i ens fa adonar de l'impressionant augment del cost de la vida i dels canvis econòmics que hem tingut dels '60 ençà. Malgrat que la revista es nodreix sobretot de les subscripcions, ens centrarem en el preu nominal de cada exemplar, perquè el considerem més representatiu.

Any	ptes. per exemplar solt	% d'augment s. preu ant.
1964	5	–
1965	5	0
1966	6	20
1967	6	0
1968	6	0
1969	6	0
1970	6	0
1971	6	0
1972	6	0
1973	10	66
1974	10	0
1975	12	20
1976	12	0
1977 (gener-novembre)	15	25
1977 (desembre)	20	33
1978	20	0
1979	30	50
1980 (gener-novembre)	40	33
1980 (desembre)	50	25
1981	50	0
1982	55	10

Any	ptes. per exemplar solt	% d'augment s. preu ant.
1983	60	9
1984	75	25
1985	85	13
1986	100	17
1987	125	25
1988	140	12
1989 (z)	140	0

(z) els tres primers mesos de l'any.

Durant els primers anys, el preu és molt estable. A partir del 1973, però, no para d'augmentar i pràcticament cada any sofreix una petita alça. En vint-i-cinc anys, el preu individual de cada exemplar gairebé ha augmentat per trenta. L'etapa de més forts augments, curiosament, no es dona en els últims anys, sinó entre el 1977 i el 1980 (cal recordar que en aquells anys de la transició la crisi econòmica era especialment forta). Durant els anys 1982 i 1983 hi ha un cert intent de controlar l'augment del preu de venda; aquest intent no reïx i a partir del 1984 el preu segueix pujant clarament, bé que de forma més moderada en relació a l'etapa 1977-80; a més, en aquests últims anys la revista ofereix més pàgines i importants millores en la presentació, coses que ens han de fer ressaltar encara més la moderació de les pugues del preu. També cal fer notar que, proporcionalment, l'augment més espectacular del preu va tenir lloc l'any 1973, conseqüència d'haver-lo contingut durant set anys.

De cinc pessetes, a cent quaranta. És aquest el nivell real d'augment d'inflació a Agramunt del 1964 ençà? Caldria mirar molts altres indicadors. En tot cas, és un exemple. De qualsevol manera, fariem malament d'interpretar com a "barata" la vida el 1964 i "cara" la vida d'avui dia basant-nos tan sols en aquestes xifres. Hi ha molts altres factors econòmics a considerar. Hi ha, també, factors psicològics. La carestia de la vida –i, sobretot, de determinats articles– és moltes vegades una cosa relativa. Una nota publicada a *Sió* ens ho acabarà de demostrar. Segons l'editorial del núm. 2 (abril de 1964), la gent trobava cara la revista: "*Se habla de precio elevado*". I valia només un duro! "Només" per a nosaltres, és clar...

Josep M. PLANES

Els lectors escriuen

ADHESIÓ A L'ANIVERSARI

Sr. Director de la revista Sió

Benvolgut,

A través del meu cosí Jordi, m'acabo d'assabentar que demà celebren el XXVe aniversari de la revista que amb tant de gust lleigeixo cada mes.

Em resulta absolutament impossible desplaçar-me, però a través d'aquestes ratlles vull fer constar l'adhesió als actes que organitzeu. Que per molts anys pugueu continuar la vostra publicació ...i que nosaltres la puguem llegir.

Rep una abraçada,

Antoni Viladot

SOBRE L'AUCA DE LA VILA D'AGRAMUNT

Sr. Director,

He llegit i rellegit "L'Auca de la Vila d'Agramunt", i m'ha agradat, però m'he sentit decebuda en veure que en cap moment es fa elogi d'una de les indústries més tradicionals del nostre poble: la xocolata, i més encara quan la nostra dolça tradició s'està venent arreu de Catalunya.

El torró i la xocolata d'Agramunt han d'anar de bracet a la nostra Vila, i això no pot passar desapercebut per cap agramuntí.

De tot cor desitjo per a SIÓ molts anys de vida, i felicito tots els redactors i col·laboradors per la seva tasca a favor de la nostra volguda revista que arriba mes rera mes sense defallir en cap moment.

Enhorabona,

Una agramuntina

MÉS SOBRE EL 25e ANIVERSARI

A tot l'equip redactor de SIÓ

Amics meus: He rebut la vostra amatent invitació als actes commemoratius del 25e aniversari de la fundació

de SIÓ. El meu interès més viu hauria estat poder estar físicament present en els actes que celebren, però un compromís anterior fa que el meu desig sigui efectiu. Cregueu que en tinc un veritable sentiment.

Això no obstant, desitjo ardorosament que els actes commemoratius responguin a un autèntic esperit i sentiment col·lectiu i no a una mera i simple celebració. Crec que precisament si SIÓ ha sobreviscut un quart de segle ha estat per l'acceptació popular que ha tingut, per l'interès, el suport, la cooperació i el sosteniment dels agramuntins. Que aquesta efemèride sigui, doncs, una motivació i no una fita.

Res més. Com que no podré estar present als actes, us trameto un sonet que no vol ser altra cosa més que un record meu.

Per molts anys, i ànims.

Cordialment

Antoni Pagès i Dalmau

EN EL VINT-I-CINQUÈ ANIVERSARI DE SIÓ

Tornen vells somnis, amb colors distints.
Heu vist amb quin sol la vida ens madura
i anem colrant-nos amb una fe segura?
D'ahir, els exemples ens són bons padrins.

Ni anem a la deriva, o per camins
que estan mig esborrats, ni se'ns atura
l'ànim, més ferm, potser, que aquell qui jura.
Tornen vells somnis que omplen nous confins.

Un crit de plenitud és vostra herència!
Sense repòs han passat vint-i-cinc anys
i un gran ventall de múltiple vivència.

Avui. Demà serà un avui amb més afanys
i avançareu el temps amb la presència
d'un retrobar-nos més i més companys.

Mallorca, 25 de març del 1989

Subscriuiu-vos-hi!!

Nota de "Sió"

Tampoc en aquest número, el lector podrà trobar el suplement dedicat a la Guerra Civil a Agramunt. La lenta preparació del mateix n'ha estat aquest cop la causa. El mes que ve confiem que apareixerà de nou.

Pregueu a Déu per l'ànima de

ENRIC PARÍS i CORTÉS

que morí cristianament,
el dia 28 de març de 1989,
a l'edat de 75 anys,
rebut els Sants Sagraments.

A. C. S.

Els seus apenats: germans, Elvira, Teresa i Ramon; cunyat, nebots, cosins i altres familiars, us demanen una oració per l'etern descans de la seva ànima.

AGRAMUNT, març de 1989

Es comunica que el proper dia 6 de maig tindrà lloc, a les 10 de la nit i al Restaurant "Kipps", el sopar de la dotzena trobada de les ex-alumnes del Col·legi de les Monges.

Agraïrem a totes les ex-alumnes que vulguin assistir-hi, que passin per la Caixa d'Estalvis de Catalunya, a partir del dia 15 d'abril, per recollir el seu tiquet, el preu del qual serà de 1.550 pessetes.

La Comissió Organitzadora

Electricitat ALBAREDA Carrer Sió, 1 Tel. 39 08 04
Pastisseria i Forn BARÓ Sió, 12 Tel. 39 07 09
Lampisteria J. BARRIL Pl. Amball, 56 Tel. 39 06 70
Bar BLANC i NEGRE Avgda. J. Mestres, 28 Tel. 39 07 02
Motos BOVET Carrer Institut Tel. 39 09 99
Forn CAMATS Sant Joan, 4 Tel. 39 02 38
BANC CENTRAL Guimerà, 5 Tel. 39 00 93
Magatzems COTS Plaça Mercadal, 4 Tel. 39 01 32
Ferreteria ESCOLÀ Guimerà, 3 Tel. 39 01 65
Mobles ESCOLÀ Avgda. M. Jolonch, 28 Tel. 39 07 85
Fotos FONT Sió, 31 Tel. 35 04 34 Seu d'Urgell
Sabateria HUGUET Plaça Església, 7 Tel. 39 06 63
Carnisseria JORDINA A. Guimerà, 26 Tel. 39 00 37
Torrans i Pastisseria A. LLUCH Plaça Pou, 1 Tel. 39 00 30
Sastreria-Confeccions NOGUERA Sió, 8 Tel. 39 02 14
Electricitat J. OMEDES Plaça del Pou, 22, 6 ^e B Tel. 39 04 22
Relotgeria, Joleria i Armeria JOSEP PLA Plaça de l'Om, 1 Tel. 39 03 06
Electricitat i Fontaneria P. RIERA Travessia Aspi, 5 Tel. 39 07 14
Torrans ROIG Avgda. M. Jolonch Tel. 39 02 33
Taller Miquel ROVIRA Avgda. A. Ros, 24 Tel. 39 07 86
Torres CA L'ESPARTER Sió, 35 Tel. 39 08 39
Farratges VIÑALS Avgda. Catalunya Tel. 39 00 31
Peixateria VILLALTA A. Guimerà, 6 Tel. 39 06 38
Queviures R. SERA Sant Joan, 3 Tel. 39 01 85

ESDEVENIMENT DE L'HOME

(I)

Introducció

L'home està cridat a esdevenir home. No és ni pot ser una peça, un número, de la societat que aquesta usa, manipula i se'n serveix. Caldrà estar sempre a l'aguait del que es pretén fer de la seva persona i saber reaccionar amb llibertat i responsabilitat. L'home ha de ser crític dins la societat.

Fa temps que el cap em dóna tombs sobre aquesta realitat. El fruit ha estat aquesta i posteriors reflexions. Són punts elaborats a partir de la reflexió, estudi, diàlegs, lectura... i que humilment voldria fer presents i anar desgranant en petites dosis. L'ordre podria ser un altre o diferent. També poden ser criticats i discutits. Cal estar oberts sempre a una nova llum.

* * * * *

* Tots estem d'acord en que tot home busca conquerir els cims més alts, però també és veritat que són pocs els que hi arriben.

* L'home es medeix per la capacitat de pensar, per la seva capacitat de realització. L'home que no pensa deixa de ser home. Qui camina sense pensar, camina molt, però on va? No es pot caminar, no es pot donar un pas sense una orientació, sense saber on es va. El mariner que es llença a la mar, el pilot que travessa l'aire, el muntanyenc que va per les muntanyes, van proveïts d'una brúixola per tal d'orientar les seves rutes, per no perdre el seu nord.

* Quin és el nord, l'objectiu, la brúixola que orienta l'home dels nostres carrers? L'home, tot home, està assegat de més, és un insatisfet. Tot ell és un foc ardent de realitzacions, de búsqueda, de més vida. El drama de l'home consisteix en "matar-se" per buscar allò que no sap ben bé el que és. L'home, que tot ell és vibració, inquietud, una recerca contínua, se sent abatut per l'abatiment, l'abdicació, l'absurd, l'avorriment, el tancament, se sent alienat, cansat, acomplexat, desorientat, ple de desànim, buit, indiferent, ple de desinterès, tancat, egoista, esclau de si mateix i dels altres, fracassat, humiliat, desil·lusionat, insatisfet, brut, abandonat, mort.

* Però l'home no és una passió inútil. Tot ell és un crit de transcendència, progrés, novetat perpètua, un infinit camp de realitzacions. L'home és l'únic que val: tu i jo i tots els altres som el més important. Tot l'altre és secundari, simples mitjans. Res no pot suplir l'home. Totes les seves realitzacions, tot el seu potencial és una crida a

l'universal. Tot ell esdevé una font viva d'originalitat, de creativitat. L'home, l'arbre de la vida insubstituïble, el més ben plantat i l'únic que pot donar fruit de veritat.

* On trobar avui l'home? Què és l'home? Qui ets tu? Qui sóc jo? L'home ets tu. I tu ets el més important. Tu i els altres homes com tu.

* Com es realitza aquest home avui? On va? Cap on camina? Quin és el seu nord, la brúixola que orienta els seus passos? Coneix l'home tot el seu mecanisme integral? Coneix l'home a l'home? Es coneix l'home a si mateix? Si l'home no dóna una resposta a aquests greus interrogants esdevindrà un home inútil, per no dir absurd. Tota la seva grandesa es veurà trepitjada, ferida. Haurà mort l'home. Però l'home no pot morir. Tot ell és un crit d'immortalitat.

* Descobrir l'home és salvar, realitzar l'home.

* La intel·ligència és la brúixola de la veritat. És tot l'home, l'home sencer el qui es coneix: cos, voluntat, passions, cor... La intel·ligència és la mare de tot el mecanisme humà. Si l'home, amb la intel·ligència sap ordenar tot el seu món interior, podrà facilitar un diàleg per a conquerir el cim de la veritat.

* Orientació i objectiu. Brúixola i nord. Intel·ligència i veritat. Heus ací els mòbils per a que l'home trobi l'home, tot el que ell és.

Ramon Balagué

FUNERÀRIA

Serveis de Companyies d'Assegurances

R. LLORENS

Traslats a províncies

Carrer dels Estudis Nous, 15 Telèfon: 390 420
AGRAMUNT (l'Urgell - Lleida)

FERRETERIA MOLINET

Ronda dels Comtes d'Urgell, s/n. - Telèfon 39 04 58

CORRETGES
RODAMENTS
CARGOLS
EXTINTORS
PINTURES

MÀNEGUES
E I N E S
MATERIAL
ELÈCTRIC
PLÀSTICS

AGRAMUNT - LLEIDA

GRUPO CONSIST S.A.
GRUCONSA

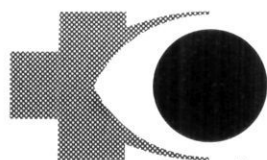

Xocolata

Jolonch

AGRAMUNT

FARMAÒPTICS

ÒPTICA ESTEVE

Àngel Guimerà, 14
Tel. (973) 39 04 28. AGRAMUNT

SOM LA PRIMERA CADENA D'ÒPTIQUES DE CATALUNYA

CAMPANYA 3ª EDAT

VETLLEM PER LA BONA SALUT DELS SEUS ULLS

- Les òptiques del grup FARMAÒPTICS col·laborem amb la gent gran, perquè els hem seleccionat unes montures a preus molt avantatjosos.
- Recordi cada dos anys una revisió.
- En les òptiques amb el distintiu de FARMAOPTICS hi trobareu la millor qualitat al millor preu i bons professionals.
- Com atenció molt especial li oferim una assegurança per un any vàlida per a tots els establiments.

"De «La hormiga» de Pedro Galvez, del seu autor..."

per Josep Farreny

"La hormiga" és una novel·la de Pedro Galvez de Ciència ficció, ha estat per a mi una lectura agradabilíssima. A mi que sóc un gran afeccionat a aquest tipus de llibres, aquesta sorpresa agradable ha estat més gran pel motiu de ser una de les millors que he llegit. Diré més, l'he trobada sorprenent en el sentit de ser una obra que, així com en el cas de la clàssica "Moby dick" d'Herman Melville, en què se'ns explica l'elaboració de, o, la repartició de totes les parts de la balena i que sembla que fa un ús de la novel·la per, a través d'ella, informar-nos d'uns quefers que per molt ben narrats que estiguin no s'aconsegueix que es fusionin, al meu parer, amb la trama d'aquesta. En canvi, encara que aquí a "La hormiga" es tracta d'un animaló infinitament inferior en embalum a la balena, el cas és que en Pedro Galvez aconsegueix, amb una documentació sobre les formigues d'un rigor extraordinari, crear una formiga que hom està segur que quedarà com una creació dins del gènere, essent un personatge de ficció equiparable als millors i, aconsegueix allò que dèiem de la fusió de tots els elements amb una total harmonia.

Llegint aquesta novel·la d'una riquesa extraordinària, m'han vingut a la ment, el "Frankenstein" de Mary W. Shelley, "La metamorfosi" de Franz Kafka, "Els viatges de Gulliver" d'en Jonathan Swift, "El Dr. Jekyll i Mr. Hyde" de R.L. Stevenson, "El retrat de Dorian Gray" d'Oscar Wilde... He anomenat obres grans de la literatura universal però, i cregueu que no exagero, el meu punt de vista és que aquesta obra, "La hormiga", és a la seva altura. Hom considera que és de molta més riquesa que alguna de les esmentades. Hi ha en Galvez un domini de la novel·la, de tots els seus components, diguem-ne materials, emprats, començant per la formiga, d'una riquesa psicològica molt ben definida, amb unes característiques que ens fa creure que hagi existit de veritat, partint de la base real del què és aquest animaló, immers en el seu món i que ens ha deixat escrit el seu diari per ser llegit pels humans, als qui ens critica infinitat de coses. A més ens explica quantitat de costums, maneres de ser de les formigues en tota la varietat d'espècies, explicant-nos, potser com mai no s'havia fet, la història de les formigues des del seu principi fins als nostres dies. Això és una història dintre d'una altra, la història de les formigues ens la fa de per si agradabilíssima, i és tan ben complementada, fusionada amb les trames i el tema argumental de la novel·la que acon-

segueix seduir el lector, per la manera de contar-la, de narrar l'obra, senzilla i genial a la vegada. Aquesta obra es llegeix amb un gran interès, i quan l'has acabada la recordes i desitges tornar-la a llegir una altra vegada amb més calma, perquè t'adones que darrera hi ha hagut una laboriosa tasca, un gran lliurament, una rigorosíssima tria d'elements per arribar a la construcció d'aquesta excel·lent novel·la d'antologia dins del gènere. Tothom qui la llegeixi s'adonà del gran valor, mèrit que té, i és pel que podem estar contents que hi hagi persones amb una tan gran vocació que els faci possible de fer obres com aquesta que a ningú no podrà defraudar.

* * * * *

En Pedro Galvez viu a Renant, hom ha tingut la sort i agraeix l'haver pogut parlar llargament amb ell. Amb mi ha estat molt atent i confiat. Jo li agraeixo aquesta atenció i confiança. He de manifestar que m'hi he trobat molt bé parlant amb ell, ja que és un autèntic pou de cultura i, a més d'ésser un gran i molt humil professional, és també un molt bon escriptor i traductor. Ha traduït, i molt bé, entre altres llibres, una molt excel·lent traducció del "Faust" de Goethe que he llegit a trossos i per alt; també ha traduït a Paracelso, als germans Grimm... Però ell, en Galvez, amb les facultats que té, la inspiració que l'acompanya, la passió que té d'escriure, és un crim que tradueixi: ell ha d'escriure.

Un altre llibre que ha escrit és "El duende"; ara hom està llegint "Los escritos póstumos del emperador Nerón", el mateix Galvez me'l va deixar, aquesta obra forma part d'una trilogia. Hi ha la recreació del personatge de Neró al que en Galvez, o en Pedro, o en Pere, inventa els diàlegs, els escrits, però hi ha hagut prèviament un estudi gran, exhaustiu dels escrits que no es perderen d'en Neró, de tot l'escrit sobre ell, així com dels anys que va viure; circumstàncies, esdeveniments dels personatges sobresortints de l'època... o sigui que hi ha una rigorosíssima documentació, potser total, diria, sobre Neró i el seu temps. En Pere dóna una versió del Neró que sembla com si fos contemporani nostre o haguéssim viscut en el seu temps.

Vull dir, per acabar, que després d'haver llegit "La hormiga" no vaig poder-me aguantar de conèixer l'autor i parlar-hi. A l'endemà ho feia i fou molt gratificant. Gràcies Pere Galvez!

Agramunt, 18 de març de 1989

Ramon Capitan

*Pintura decorativa - Estucats
Papers - Cortinatges, etc.*

C/. del Clos, s/n. - Tel. 39 11 61

AGRAMUNT

CASA EN VENDIA

Plaça de l'Hospital, 2
(Cantonada Baixada del Mercadal)

Raó: Tel. 320.232 - Bellpuig

Noticiari de la Ribera del Sió

PREIXENS

(Informa: Josep-Maria Viles i Marquilles)

Preixens és un poble petit i hi passen poques coses, però quan hi ha una notícia cal aprofitar-la.

Aquest mes la notícia és la següent: Ha estat asfaltada la carretera que travessa el poble de cap a peus. Aquesta obra també s'ha realitzat a Pradell.

Els carrers han quedat molt bé amb aquesta millora i el quitrà ha arribat fins a les voreres, a l'altura escaient per no provocar desnivells entre vorera i dreuera.

Cal destacar també el robatori que s'ha fet a Preixens: Algú va entrar dins les oficines de l'Ajuntament del municipi.

Per aquest fi van forçar la porta de l'edifici. No se sap el que buscaven, però van marxar sense agafar les 1.000 ptes. que hi havia a la vista, potser per compensar les 25.000 ptes. en desperfectes que havien causat a les dues portes que van forçar.

MONTGAI

(Informa: Concepció Ribalta i Solé)

El dia 18 de març, es van casar a l'església del Reial Santuari del Sant Crist de Balaguer, Josep Solé Ribalta i Maria-Lluïsa Vicent Martínez, de Balaguer. Desitgem moltes felicitats a la nova parella.

Les festes de Setmana Santa han estat les protagonistes del mes. El dia 19, diumenge de Rams, els nens i nenes portaren a beneir les palmes i palmons, i la gent gran els rams d'olivera, que després pengen als balcons. El dijous a dos quarts de vuit se celebrà la Missa del Sant Sopar. Durant tota la tarda, així com durant tot el divendres, es podia visitar el Monument al Santíssim. Durant aquests dos dies, és costum al nostre poble fer "la vetlla" al Santíssim, amb torns d'una hora per part de les noies i senyores que formen l'associació de l'Apostolat de l'Oració, a més a més de tothom que hi volia anar.

El divendres, se celebrà la processó al Calvari, amb el Via Crucis; a la tarda hi hagué la litúrgia de la Mort del Senyor, i a la nit la processó del Sant Enterrament, pels diversos carrers del poble.

El dissabte hi hagué la solemne Missa de la Vetlla Pasqual. Abans de començar la celebració, a les escales de l'església es va beneir el Foc Nou, amb la presència de la comunitat. Mentre es beneix el foc, s'encèn directament el Ciri Pasqual. Amb els llums apagats s'entra a l'església amb el Ciri Pasqual, que simbolitza la figura de Crist que ressuscita. Els fidels participen d'aquesta llum, portant un ciri encès. Una vegada a dins s'encenen tots els llums i es canta l'Exultet, cant d'alegria. Després es continua l'Eucaristia, llegint primer set lectures de l'Antic Testament; aquesta és una part molt important de la Vetlla Pasqual, que ens descobreix la presència de Déu al llarg de la història de l'home.

El diumenge hi hagué la Missa de Pasqua i el dilluns, com és tradició a les nostres comarques, grans i petits sortiren a les rodalies del poble per menjar-se "la mona".

HOSTAFRANCS

(Informa: Roser Porta)

AGRUPACIÓ DE DEFENSA SANITÀRIA.- Recentment ha estat constituïda al nostre municipi, amb seu a Sisteró, una Agrupació de Defensa Sanitària. En ella s'hi ha integrat la gran majoria de ramaders dels pobles de Mont-roig, Les Pallargues, Sisteró, Pelagalls, Concabella i Hostafrancs.

Les dues finalitats primordials de l'agrupació, tal com resa en els seus estatuts, són les següents:

-Establiment i execució de programes col·lectius de defensa sanitària contra la pesta porquina africana i altres malalties del bestiar porquí.

-Col·laboració activa en l'organització, control i execució de les mesures sanitàries per la prevenció de malalties porquines, amb campanyes de divulgació entre els associats.

CAMP D'EXPERIMENTACIÓ.- Un grup de joves pagesos d'Hostafrancs està treballant en l'elaboració d'un projecte per a la creació d'un Camp d'Experimentació, on es conrearien diverses varietats de cereals de secà, durant cinc anys. El pressupost seria finançat per la Fundació "Jordi Cases i Llebot", de Barcelona, de la qual, com ja us vàrem informar, és co-fundadora la Biblioteca d'Hostafrancs. La ubicació del Camp encara no és decidida.

Tant l'A.D.S. com el Camp d'Experimentació palesen com es viu a Hostafrancs l'evolució del món de la pagesia. Si el segon permetrà descobrir noves possibilitats de cultius, amb la primera resta protegit un aspecte que ha adquirit importància progressiva a La Segarra durant els darrers anys, el de l'explotació de ramat porquí.

MAFET D'AGRAMUNT

(Informa: Antonieta Figueres)

NOVALÍNIA. - Ja fa bastants dies que gaudim de la línia de transports que va d'Agramunt a Lleida i que a conseqüència de les obres que s'estan portant a terme al pont, per no haver de passar per la banqueta del canal es veu obligat a passar per aquí i agafar una carretera que va a Preixens.

SETMANA SANTA. - Com cada any, s'ha celebrat la tradicional setmana amb actes religiosos. Aquest any però, ha estat un xic diferent ja que el tradicional Via-Crucis va ésser dit per una Sra. en lloc del mossèn, ja que no li va ser possible venir.

- Volia fer un breu comentari sobre l'article que portava el darrer número de Sió relacionat amb els que escrivim a la plana de la Ribera. El cas és que hi ha cops en què no tens temes per a exposar, ja que no passen massa coses en ser pobles petits, i d'altres en que segons el tema a tractar els interessats no volen que sigui publicat, encara que la majoria de vegades són esdeveniments coneguts per tothom.

Des d'aquí aprofito també per felicitar tots els col·laboradors de la revista, ja que amb la seva tenacitat ha estat possible la celebració d'aquests 25 anys.

BELLVER DE SIÓ

(Informa: Carme Pedró)

Ja podem parlar de nou d'un naixement, felicitant al mateix temps els pares del nou petit. Moltes felicitats, Josep Maria i Carme.

Aquest cop el sexe sembla que està equilibrant el que fins ara semblava un desconcert de la genètica. De pocs dies ençà, els dos naixements han estat un nen. Poc a poc potser s'anirà augmentant el nombre de nens i podrem veure que Mendel no errava quan parlava de l'atzar.

Una notícia més desafortunada fou la del foc que incendià part de la granja de cal Grabat. Gràcies a l'ajuda voluntària de tots els veïns del poble, aconseguiren ofegar el foc poc abans de venir els bombers de la comarca, els quals tan bon punt foren avisats veniren el més prompte possible. És d'agrair l'ajuda solidària per part de tothom. En els afanys també estem units.

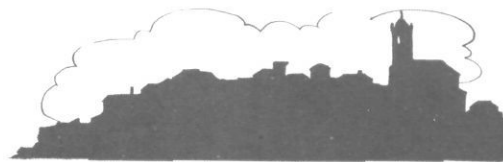

CASTELLNOU D'OSSÓ

(Informa: Rosa Sendrós)

Aquest mes s'han arrendat el vedat de Castellnou que va junt amb el de Montfalcó, a uns arrendataris de Barcelona per un període de sis anys. El primer any han pagat 3.000.000 de ptes. i s'encarregaran de repoblar i arreglar el terme. Hi posaran abeuradors i tot el que convingui per augmentar la població animal.

També s'ha demanat permís al Consell Comarcal per fer unes clavegueres per la banda nord, així com per fer una Casa del Poble.

PUIGVERD D'AGRAMUNT

(Informa: Joan Avellana i Mora)

BODES. - Hem d'esmentar l'enllaç matrimonial entre Antoni Amigó i Teresa Farrús, que es va celebrar a l'Església Parroquial de Puigverd. Així mateix, també es va celebrar l'enllaç matrimonial dels nostres amics Josep Bovet i Maria-Teresa Llovera que va tenir lloc a l'ajuntament de Les Pallargues. Els desitgem molta felicitat per sempre més.

COMPRA. - Sembla que la compra de cotxes es torna a disparar, ja que se n'ha comprat quatre: un Renault 5 i un Renault 4, els dos primers cotxes de la lletra P són un Renault 5 i un Renault 19. Als propietaris els desitgem molta felicitat i sort amb els seus vehicles.

OBRES. - Hem de destacar que s'han fet dos coberts, un el van fer la família Castellà Mallol i l'altre la família Serra Muixenc. Ara se'ls han acabat els problemes d'espai.

FESTES DE SETMANA SANTA. - Les festes van transcórrer amb tota normalitat, amb les seves tradicionals festes eclesiaístiques i el divertit i acollidor dilluns de Pasqua. També cal destacar que en aquestes festes tot s'anima, i en especial la màinada, que es torna a retrobar i a continuar les bromes, excursions i alegries que van deixar pendents a l'estiu.

CANVI DE SECRETARI. - El nostre amic Enric Escolà deixa la plaça de secretari de Puigverd en benefici de Rosa-Maria Sera.

GRAN MERCAT

El Rebost

Carrer de Sió, 15

XOCOLATA • CARAMELS • CONFITS

Una llarga... i dolça tradició

Fabricats per R. VICENS, S. A.

Ctra. de Tàrrrega, s/n.

Telèfon 390.607

AGÈNCIA RENAULT

JERONI VALLS I SEGURA

Servei de Planxisteria i Grua

Ctra. Artesa-Tàrrrega, Km. 12'800

Tel. 39 03 34

AGRAMUNT

MAQUINÀRIA AGRÍCOLA

JOSEP MARTORELL

Fontaneria **Electricitat**
Electrodomèstics

VILANOVA

Tels. 39 08 90 i 39 02 23

Guimerà, 13

AGRAMUNT

Restaurant
Cafeteria
Discoteca
Sala de Festes
Piscines
Pista d'Estiu
Vídeo-Set

Estacions de
Servei a:

Agramunt
Cubells
Montgai
Mont-roig

Establiments

E. S. A.

Tels. 390802
390202 - 390142

AGRAMUNT

SI US PLAU NO CANTEU

És un diumenge a la tarda, i com acostumo fer, poso la ràdio per escoltar esports. Encara que sigui el futbol l'esport que prefereixo i el Barça l'equip preferit, m'agrada, també, estar al corrent d'altres esports, equips i marcadors. Vaig fent rodar el botonet i canviant d'emissora fins que en trobo una que en aquell moment està fent una repassada general de tots els indrets en què s'està jugant o ha finalitzat ja alguna competició esportiva. És una roda informativa feta en castellà d'aquelles que en diuen *tiempo y resultado*, i com que no em fa el pes perquè estic escaldat d'altres vegades, miro de trobar alguna cosa millor, però no estic de sort: si vull assabentar-me'n no tinc altra opció. Paciència, doncs.

Faig tot el que puc, però ni així no puc resistir que l'esmentada roda doni el tomb per tota Espanya. Em fa l'efecte que en lloc d'estar escoltant esports, que és el que jo vull, estic assistint a una mena de retransmissió fantasma que em recorda força les maneres de fer d'aquells marxants que abans en dèiem *faixeros*, i que anaven de fira en fira oferint articles no pel seu valor real, sinó per la meitat del preu partit per dos, i donant-ne, a més, un altre exemplar com a obsequi. Aquella gent eren els típics *faixeros*, que tot i venent les faixes de matrimoni, com ells deien, venien de tot el que s'esqueia, de vegades articles molt versemblants.

Com deia, en aquells moments ens estaven oferint resultats de bàsquets, i per la durada i èmfasi que posaven a final de mot, semblava que en cada partit els punts hi queien a milers o que succeïen coses tan interessants com per passar directament a la història. Quina cantarella!! No us hi heu fixat mai?. És molt normal i acceptable que quan hi ha un gol o qualsevol altre fet important en el decurs d'un partit, s'intenti donar-li més relleu modulant la veu fins a un punt escaient, però evitant cantar, perquè això ja pertany a una altra escola que no té res a veure amb la de l'esport.

No voldria de cap de les maneres que els nostres locutors s'encomanessin el mal, i que tinguessin ben clar que el cant és patrimoni exclusiu de cantants i afeccionats.

Confiam en ells.

A. Ponsa

(Mes de març de 1989)

NAIXEMENTS:

Josep-Maria Coll i Bosch	dia 15
Janet Martínez i Ruiz	dia 20
Marc Garrabou i Aymerich	dia 21
Josep Rovira i Miró	dia 23

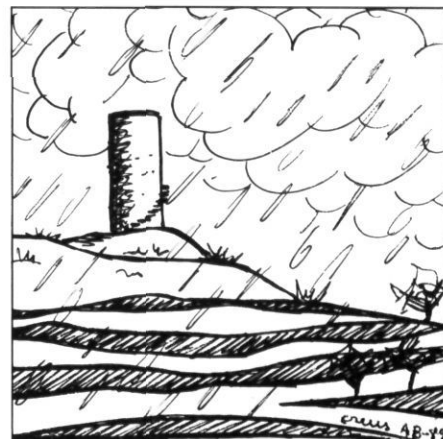
DEFUNCIONS:

Josep-Antoni Màrquez i Juárez	52 anys dia 17
Joan Corberó i Borrell	64 anys dia 23
Francesc Trepal i Guasch	98 anys dia 27
Enric París i Cortés	75 anys dia 28
Antoni Zafra i Sánchez	90 anys dia 29

Temps

PLUJA CAIGUDA DURANT EL MES DE MARÇ

Dia 17	6'2 l/m. ²
Dia 30	5 l/m. ²
TOTAL	11'2 l/m.²

TEMPERATURES EXTREMES DEL MES DE MARÇ

Màxima del mes	27°, dia 26
Mínima del mes	1°, dia 21
Oscil·lació extrema mensual	26
Mitja de les màximes	18'645
Mitja de les mínimes	5'741
Mitja de les mitjanes	12'193
Mitja mensual a les 8 h.	7'645

L'Observador: Deudat Pont

FUTBOL

CAMPIONAT 1ª REGIONAL - GRUP CINQUÈ

Resultats dels partits jugats pel C.F. AGRAMUNT durant el mes de març:

Dia 5	U.E. CERVERA 3 - C.F. AGRAMUNT 0
Dia 12	C.F. AGRAMUNT 1 - U.E. TÉRMENS 4
Dia 19	U.E. VILANOVENÇ 3 - C.F. AGRAMUNT 1

Cap punt en aquests tres encontres. Tres derrotes consecutives han posat l'equip el penúltim en la classificació, amb tretze punts i onze negatius. Porta fets 28 gols i encaixats 49.

El primer diumenge de març, derrota al camp del Cervera. L'Agramunt va haver de fer jugar a jugadors de casa nostra per poder alinear-ne onze. Puig, Esteve i Pla van debutar en l'equip de l'Agramunt. Alsedà, porter suplent, va haver de jugar la segona part substituint Esteve.

El 12 de març, altra derrota al camp d'esports municipal davant la U.E. Tèrmens. A la mitja part 0-0 en el marcador i cap espectador present al camp podia preveure que a la fi del partit la derrota fos pel resultat d'1-4. Val a dir que quatre jugadors locals convocats pel partit no es van presentar a jugar.

El tercer diumenge de març, derrota per 3-1 al camp del cuer, el Vilanovenc. L'Agramunt es va avançar en el marcador al minut 18, 0-1; el Vilanovenc es va llançar a l'atac i va donar la volta al marcador en 27' que restaven per acabar la primera part del partit. Van debutar tres jugadors de Balaguer, que van demostrar bones qualitats, però es van ensorrar físicament.

El Dijous Sant, vint-i-tres de març, es va jugar aquí a casa nostra un partit amistós contra el F.C.J. Mollerussa a canvi del traspàs a l'esmentat equip del jugador Edu, que estava en període militar jugant a l'Agramunt.

Degut a ser un dia laboral, l'assistència al camp va ser minsa, molt pocs espectadors van poder assistir al partit. El Mollerussa s'imposà per un rotund 0-9. Pel Mollerussa va ser un partit d'entrenament, per l'Agramunt va ser un problema poder fer l'equip. Van jugar a l'equip local: Gil, que juga amb el Tremp, i Torres, que juga amb el Sant Martí de Maldà.

L'alineació que més ha jugat durant el mes de març ha estat la següent: Porters: Barceló i Alsedà. Defenses: Ramos, Llibre, Camús, Antoñín, Tenorio, Josep, Esteve. Centre del camp: Puig, Marín, Capdepedrós, Andreu, Pla. Davanters: Sánchez, Rigau, Genovès i Plàcid.

A darrera hora, quan ja havíem redactat aquesta crònica, ens ha estat possible recollir un últim resultat corresponent al diumenge dia 2 d'abril:

C.F. AGRAMUNT 3 - C.F. AITONA 1

Un resultat sorprenent, ja que l'Aitona és el líder de la categoria i només havia perdut un partit.

D'aquest encontre n'ampliarem la informació en el proper número de la revista.

Gerard Gatell

ESCOLA MUNICIPAL DE FUTBOL BASE

CAMPIONAT BENJAMINS

Resultats dels partits jugats el mes de març:

Dia 4	AGRAMUNT "A" 2 - AT. SEGRE "B" 3
Dia 4	AGRAMUNT "B" 0 - A.E.M. "A" 10
Dia 12	A.E.M. "B" 5 - AGRAMUNT "A" 1
	ALCARRÀS 4 - AGRAMUNT "B" 0
Dia 18	AGRAMUNT "A" 3 - A.E.M. "A" 7
	AGRAMUNT "B" 5 - BORDETA 0

Els més petits de l'Escola, tant de l'equip "A" com del "B" juguen millor cada diumenge que passa. Se'ls veu que agafen millor la posició en el terreny de joc, cosa molt difícil d'aconseguir degut a la seva edat.

L'equip "A" en tres partits ha fet 6 gols i l'equip "B" n'ha fet 5. Això vol dir que arriben a la porteria contrària amb idea i perill, cosa que no passava a l'inici del campionat.

CAMPIONAT ALEVINS

Els alevins han disputat tres encontres en aquest mes de març, amb els següents resultats:

Dia 4 BORDETA 0 - AGRAMUNT 5

Dia 11 AGRAMUNT 2 - TÀRREGA 1

Dia 18 AGRAMUNT 4 - AT. SEGRE 0

La victòria vers el Tàrrega, ha estat molt important, per situar l'equip dels alevins com a líder en la classificació. Cal fer esment que han guanyat cinc partits i només han perdut un partit; catorze gols a favor i quatre en contra. Fan un gran campionat i juguen molt bé a futbol.

INFANTILS

Aprofitant el descans de Setmana Santa, han jugat dos partits:

Dia 24 AGRAMUNT 2 - TÀRREGA 4

Dia 26 AGRAMUNT 2 - PENYA OLIVELLA (Barcelona) 2

Els infantils són els nois que més necessiten jugar perquè la Federació Catalana en el seu moment no va cursar la seva inscripció en el campionat provincial. Van jugar aquests dos partits amb tan sols un dia de descans, tot i això van fer dos bons partits amb l'aportació de set alevins, per tenir més temps de recuperació.

Van jugar Baró i Guixé, defensant la porteria. Jugadors de camp: Defensa: Mendoza, Castro, Borcero, Toni Garcia, Ramon Garcia, Camats, Viladebait, Giménez, Moreno, Pérez, Morales i Balagueró. També van jugar els alevins Prudenci Garcia, Invernon, Ribes, Padullés, Francesc Mendoza, Marín i Torres.

CAMPIONAT PRIMERA DIVISIÓ JUVENILS

Resultats dels partits jugats el mes de març:

Dia 5 AGRAMUNT 1 - MOLLERUSSA 3

Dia 12 TÀRREGA 6 - AGRAMUNT 1

Dia 19 AGRAMUNT 0 - BORDETA 8

Amb un planter reduït, només hi ha 13 nois, i la major part són de primer any amb 15 anys, davant d'equips com Tàrrega i Bordeta amb jugadors fets de 18 anys, darrer de juvenil, els jugadors del nostre equip donen tot el que poden, però a la fi s'imposa la classe futbolística i física d'aquests altres equips molt més fets i per això tant Bordeta com Tàrrega van primers en la classificació.

Gerard Gatell

HANDBOL

LLIGA PROVINCIAL SÈNIOR - RESULTATS:

4-12-88	Zaidín 10 - Agramunt 22
11-12-88	Agramunt 20 - Alcarràs 11
15-1-89	Seròs 9 - Agramunt 20
29-1-89	Borges 8 - Agramunt 15
5-2-89	Agramunt 17 - Linyola 7
12-2-89	Aitona 13 - Agramunt 17
19-2-89	Agramunt 25 - Zaidín 20
26-2-89	Alcarràs 19 - Agramunt 22

CLASSIFICACIÓ FINAL 1ª Fase.

1er. Agramunt, 24 punts. 2on. Zaidín, 18 punts. 3er. Aitona, 14 punts. 4rt. Alcarràs, 12 punts. 5è. Linyola, 6 punts. 6è. Borges, 2 punts i 7è. Seròs, 2 punts.

SEMIFINALS:

12-3-89 Alcarràs 18 - Agramunt 19
19-3-89 Agramunt 18 - Alcarràs 19
26-3-89 Agramunt 1 - Alcarràs 0 (n.p.)

PLAY-OFF FINAL PEL CAMPIONAT PROVINCIAL

2-4-89 Agramunt 22 - Aitona 18

GOLEJADORS: Tomàs 71, Fernández 59, Enric 47, Rosell 40, Torres 29, Jordi 26, Riera 6, Nico 6, Pepe 6, Lluís 5, i Saball 3.

L'equip Sènior, a manca del partit de tornada al terreny de joc de l'Aitona, té les màximes possibilitats per assolir el Campionat Provincial i així poder participar els propers dies 27, 28, 29 i 30 d'abril en la Fase Sector d'ascens a la Segona Divisió Nacional, valer pel Campionat de Catalunya de Clubs.

Vista la trajectòria de l'equip, aquest Campionat és totalment merescut, ja que amb tota la lliga ha perdut solament un partit.

El play-off es disputa al millor de tres partits, i havent guanyat el primer davant l'Aitona que és l'altre candidat al títol i encara que no s'aconseguís guanyar en el seu terreny, hi hauria el tercer partit al Polisportiu Municipal d'Agramunt que seria definitiu pel Campionat.

Del partit del play-off que finalitzà amb el resultat de 22-18 favorable a l'Agramunt, aquest va ésser molt igualat, amb diferents alternatives en el marcador, finalitzant el mateix amb empat a 17 gols, llavors es va haver de disputar una pròrroga de 10 minuts, en la qual es va manifestar una nítida superioritat de l'Agramunt que va superar l'Aitona per 5-1, deixant el resultat final en l'esmentat 22-18.

Per l'Agramunt varen jugar: Porters: Saball i Guixé. Jugadors: Enric 5, Fernández 4, Rosell 3, Torres 3, Tomàs 6, Jordi 1, Riera, Nico, Cuñat, i Màrius.

També cal referir-se en aquest encontre al parcial arbitratge, favorable a l'Aitona, dels col·legiats de torn i això davant la presència d'un Delegat Federatiu.

Així doncs, en la confiança de vèncer en el terreny de joc de l'Aitona i aconseguir el merescut Campionat Provincial i de disputar el Campionat de Catalunya, desitgem la màxima sort a l'equip de casa nostra.

Jordi Martí

ESPORTS DEL COL·LEGI PÚBLIC D'AGRAMUNT

El nostre Centre ha participat en les 4 competicions comarcals de cross. Les bones classificacions obtingudes per alguns dels nostres corredors els ha permès assistir com a representants de la comarca, a la fase territorial celebrada a Tremp.

En categoria benjamí masculí s'ha classificat en Martí Pallàs i Solsona; en categoria aleví femení, Anna Torres i Saladrigues; i per equips, l'aleví masculí integrat per Josep M. Carbó, Jordi Soriano, Salvador Castillo, David Delgado, Pere R. Farran, i l'infantil femení integrat per Mireia Corrales, Imma Coberó, Rosari Delgado, Lurdes Hernández, Maribel Antequera i Humi Hernández.

També s'ha participat en competicions de tennis taula i escacs. En les primeres, s'ha classificat per a la fase territorial en Llorenç Cluet de categoria infantil masculí.

Quant a escacs s'han classificat en categoria aleví masculí el Joan Jové, i en categoria infantil femení Dolors Ribalta. També en categoria cadette s'han classificat els ex-alumnes Xavier López (aconseguint el campionat de Catalunya) i en Jaume Fontanet, que s'entrenen juntament amb els alumnes del Col·legi.

I TRIALSIN VILA D'AGRAMUNT

ÈXIT DE PARTICIPACIÓ, PÚBLIC I ORGANITZACIÓ

Amb una nombrosa presència de participants i també de públic, es va celebrar el diumenge dia 2 d'abril una prova d'aquest nou esport de la bicicleta que va arrelant aquí a casa nostra, a partir de la demostració realitzada durant la festa major i els cursets que van tenir lloc després.

El subcampionat mundial de la categoria èlite, Ot Pi, va resultar brillant guanyador absolut de la prova que era puntuable per la

J. M. Lluich

Villena, edició del Trofeu de la Generalitat. Un altre dels triomfadors va ser l'equip local "Team Recio" que aconseguí tres meritoris tercers llocs. Felip Otín, en juvenils; Francesc Recio, en principiants i Ismael Beltran, en promeses.

Els tres primers classificats en les diferents categories van ser els següents: ÈLITE: O. Pi, J. Vilalta, J. Marimon. SÈNIORS: E. Roura, J. Riera, F. Otín. JUVENILS: E. Contel, R. Mataró, J.M. Esteban. CADETS: O. Saiz, M. Seuba, M. Esteve. INFANTILS: O. Borràs, J. Sabrià, A. Matas. ALEVINS: J. Castellà, E. Sabrià, A. Parareda. PRINCIPIANTS: J. Mujal, S. Bellavista, F. Recio. PROMESSES: J.M. Sadurní, X. Vilaseca, I. Beltran. FÈMINES: M. Aouroux, M. Manzano, N. Raventós.

J. M. Lluich

Durant tot el matí del diumenge un nombrós públic va anar recorrent les diferents zones instal·lades al llarg del circuit de 3.150 metres de longitud, amb sortida i arribada a la plaça del Mercadal, on estava instal·lada la tribuna d'organització i dues zones "indoor" d'exhibició.

Un total de 168 corredors varen prendre part en la competició, entre els quals n'hi havia de França, Navarra, Andorra, Logroño, Terol i de nombroses localitats de tot el principat.

La competició s'inicià a les 10 del matí i va durar fins a les tres de la tarda. A continuació tingué lloc un dinar de germanor en el gimnàs de l'Institut de Batxillerat. Unes 500 persones hi participaren. Els corredors el tenien gratuït i pels acompanyants al preu de 400 ptes.

L'Organització va córrer a càrrec de Francesc Recio i el patrocini de la prova va ser de l'Ajuntament. La brigada d'obres i un nombrós grup de voluntaris van ajudar la quasi perfecta organització que va ser molt elogiada pels participants.

El lliurament dels trofeus —n'hi hagué molts i bonics—, se celebrà al gimnàs havent dinat i la protagonitzaren diverses autoritats. Eugeni Nadal, en representació de la Generalitat; Josep Huguet, alcalde d'Agramunt i Jaume Cardona i Josep Pont en representació de la Diputació i Consell Comarcal.

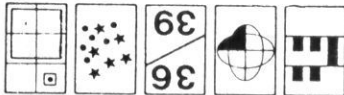
Josep Bertran

VÍDEOTEST

Totes les sèries de figures guarden una relació. Trobeu-la i completeu l'última.

		23		
		11		
		12		
		5		
		36		
		39		
		24		
		18		
		49		
		85		

Solució:

Solució a Relotgegrama:

1.- Simpàtia. 2.- Anterior. 3.- Recordar. 4.- Rodonets. 5.- Isobares. 6.- Acròbata. Camp: SARRIA.

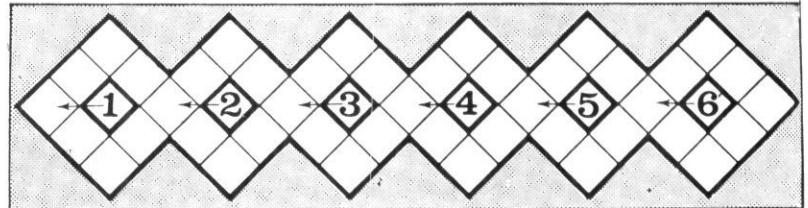
Solució al Salt de Cavall, per P. R.

Si per l'abril sentis tronar, ordi i blat no faltará.

RELOTGEGRAMA

Partint del quadre assenyalat amb una fletxa, i seguint el sentit de les manetes del rellotge, situeu les solucions a les definicions. En acabar, amb la primera lletra de cada paraula, trobareu el nom del camp de futbol de l'Espanyol a Barcelona.

DEFINICIONS: 1.- Amabilitat. 2.- Que precedeix en lloc o bé temps. 3.- Venir a la memòria una cosa. 4.- Rodons en forma de rotlle. 5.- Línies isobàriques. 6.- Gimnasta que fa habilitats al trapezi, la barra,...

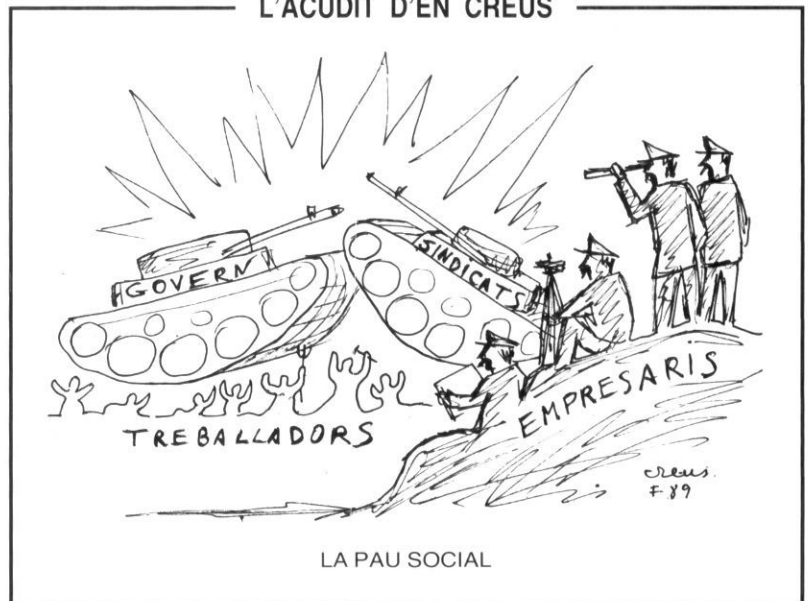

SALT DE CAVALL

Començant per la síl·laba on assenyalada la fletxa i, fent el moviment del cavall als escacs, trobareu un refrany català.

fal	per	di	tro
or	sents	no	Si
l'a	ta	nar,	i
	blat	bril	rà.

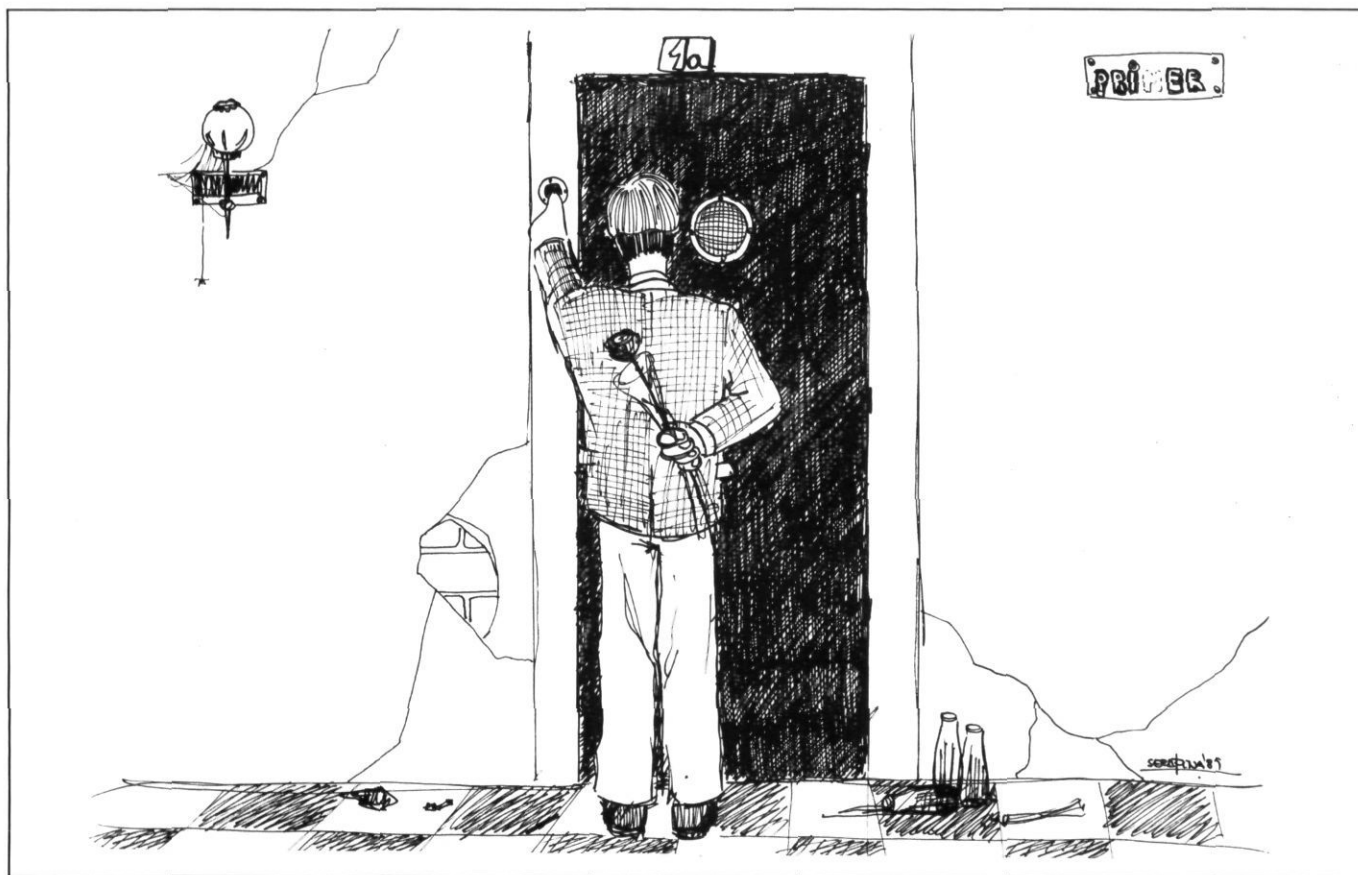
L'ACUDIT D'EN CREUS

Pel Broc Gros

la calaiSERA

L'Ajuntament informa

CONCURS PER A LA PLAÇA DE SECRETARI-INTERVENTOR

Aquest fou l'únic punt de l'ordre del dia en el Ple extraordinari que es celebrà el dia 15 de març, el qual es resolgué nomenant com a propietari de la plaça de secretari-intervenció l'actual secretari interí de l'Ajuntament el Sr. Manuel Civís i Llovera, d'acord amb l'ordre de qualificació obtinguda pels aspirants en el concurs de trasllats efectuat pel Tribunal Tècnic. Aquest acord serà comunicat al Ministeri per a les Administracions Públiques perquè procedeixi al nomenament definitiu.

ESCOLA MUNICIPAL DE MÚSICA

L'últim trimestre que ara encetem sempre és el de major activitat, a banda de les actuacions programades per la Cobla Jovenívola és prevista la celebració de quatre concerts, el primer dels quals serà el que faran els alumnes del departament de corda (guitarres, violins, violes i violoncels) a la sala d'actes de l'Ajuntament el proper dimarts dia 18 d'abril, al mateix lloc i en dates posteriors se celebraran els concerts del departament de piano i el del departament de vent (trompetes, clarinets, flautes, saxos i instruments de la cobla). L'últim dels concerts serà el que com cada any es fa a fi de curs al casal agramuntí.

L'Orquestra de Cambra per la seva banda té previstes quatre actuacions a més de la del concert de fi de curs, les sortides es faran a Menàrguens, Balaguer, Artesa de Segre i Fraga.

També, i com ja fa tres anys, està prevista la sortida de tots els alumnes i tots els pares per menjar-se el corder que es va guanyar durant el Carnaval, en aquest dia de camp actuaran la Cobla i el Grup d'Havaneres.

Com a punt final, i ja en temps de vacances es duran a terme les segones colònies musicals a Bon Repòs.

CONCURS BAR A LES PISCINES

En la Comissió de Govern del dia 28 de març s'aprovaren les bases que regiran el concurs per l'adjudicació del bar de les piscines per al període comprés entre el tres de juny fins al set de setembre d'enguany. Aquestes bases ja s'han enviat a la Diputació a fi i efecte de que siguin publicades al Butlletí Oficial de la Diputació, seguidament aquest ajuntament donarà a conèixer dites bases mitjançant edictes.

POLISPORTIU

Com tothom pot observar les obres del Polisportiu s'estan realitzant a bon ritme; en l'última Comissió de Govern s'aprovà la segona Certificació per un import de quatre milions vuit-centes mil pessetes, que es faran efectives a l'empresa Construccions Lleida.

EDUCACIÓ SANITÀRIA

Durant el mes de març i abril s'està duent a terme el primer cicle de xerrades sobre l'educació sanitària. Aquest cicle va començar el dia 3 de març amb el tema "accidents a la infància", el dia 17 de març es parlà sobre el tabaquisme, i tancant aquestes primeres xerrades es parlarà sobre l'alimentació. Tot i la poca assistència de públic en aquests actes està previst que tinguin continuïtat en el futur, donada la importància i interès que hauria de tenir l'educació sanitària.

J. Bertran

LLICÈNCIES D'OBRES

Xavier Santamaria i Pasqual, envà separació local serradora. Avgda. de Catalunya.

Ramon Capitan i Gallardo, connexió aigua potable. C. del Clos.

Joan Viladomat i Font, connexió aigua. Polígon Industrial.

Claudi Pallàs i Vilamajó, obrir porta vivenda. Agregat de Mafet.

Vicenç-Jordi Serrat i Bonet, desembussar claveguera. Avgda. de Marià Jolonch.

Josep-Maria Pintó i Creus, obrar baixos vivendes.
Avgda. de Jaume Mestres.

Ramon Martínez i Husillos, construir cobert. Agregat de Les Puelles.

Pasqual Castellà i Vila, desembussar claveguera.
Avinguda de Jaume Mestres.

Prudenci Garcia i Lora, arreglar teulada de la casa.
Plaça del Pou.

Fc. Capacete i Píriz, eixamplar portalada corral. Costa de la Fassina.

Pere Beas i González, obres en la casa. C. de la Carbassa.

Ramon Pascuet i Solé, qual permanent per vehicles.
C. del Sió.

Joan Carrera i Benet, arrebossar i pintar façana casa.
Raval de St. Francesc.

Ramon Llorens i Feliu, pintar façana taller fusteria.
C. dels Hortets.

Pere Martín i Sánchez, connexió aigua per obres.
C. del Clos.

Francesc Recio i Villena, arreglar local per exposició cotxes.

Salvador Martí i Escudé, obres en la casa. Raval de Sant Francesc.

Jesús Sarnago i Sòria, enrajolar parcel·la del jardí.
Urb. Verge dels Socors.

Innocenci Villegas i Gil, arreglar un sot al carrer. Raval de Puigverd.

Joan Padullés i Ariet, construcció d'un garatge. Agregat de Montclar.

Salvador Morell i Coronas, pintar la façana fusteria.
C. del Firal.

Construccions J. Corrales S.A., connexió a la xarxa de clavegueres.
Ctra. de Cervera.

Construccions J. Corrales S.A., construcció edifici nova planta.
Ctra. de Cervera.

Pere Martín i Sánchez, construcció vivenda unifamiliar.
C. del Clos.

Joan Morente i Solà, per enderrocar edifici. C. de l'Aspi.

INSTAL·LACIÓ DE FIRETES

Antoni Utrilla i Cosín, instal·lació d'uns cavallets.

Jaume Pintó i Prado, instal·lació camió-xurreria.

Josep Centenera i Pareja, instal·lació cotxes de xoc.

CREU CEMENTIRI

Llicència a la Sra. Manuela Sambola i Florensa per col·locar creu.

FACTURES APROVADES

Pessetes

Nadal Informàtica, mobiliari 56.180
I. Marsà, mat. imprès Cultura i Festes 33.484

F. Ros, lloguer magatzem març	10.000
R. Puigpinós, material	7.840
F.E.C.S.A. enllum. edif.	386.403
M. Guasch, servei manten. megafonia	30.000
Tresor. S. Social, assegur. gener	307.494
Tresor. S. Social, quota mes gener	61.713
Adeslas, assegur. març	29.790
Diputació, anuncis al B.O.P.	2.913
Nadal Informàtica, material	88.496
Diari Of. Generalitat, anuncis	100.232
Bayer Hnos. material oficina	3.908
Vivers Gabandé, compra arbres	9.000
El Siglo, material	7.690
Com. Agra, material	40.734
Nobel España, pintura	77.840
P. Riera, mat.	4.080
P. March, treb.	57.120
F.E.C.S.A. enllum. públic gener	360.572
F.E.C.S.A. elev. aigües gener	256.564
I.A.S.A. quota 1er. trimestre 89	43.378
P. Boncompte, viatges	11.200
L'Espiga, material	2.525
R. Puigpinós, material	38.118
Chasyr, assegurances	6.747
Pret. Cuñat, material	43.936
J. M ^a Fernández, material	37.818
A.T.M. compra llibre	2.350
Editorial Aranzadi, subscripció	34.980
S. Blanco, reparacions	231.295
M. Solé, mater.	251.000
Com. Eco, clor	26.208
E.S.A. combustible vehicles	8.323
Triangle, compra S.A.I.	516.936
Foment Mercat, subv.	150.000

J. Bertran

L'Eduard Fontllonga i Menelau

per Guillem Viladot

L'Eduard Fontllonga i Menelau, fill d'en Catarineu i de l'Emília, visqué molt de temps aspirant a tenir un cotxe. Si tothom en tenia i, a més, per la tele l'obligaven a tenir-ne, era natural que se'n morís de ganes. D'ençà que guanyà el primer duro no parà de fer guardiola i, més endavant, d'obrir llibretes d'estalvi. Un cop se situà d'executiu en una empresa d'assessorament d'inversions, es comprà el vehicle somniat fins aleshores: un cotxe alemany de tres litres, ABS, turbo, etc., etc. El primer que va fer va ser anar-lo a ensenyar a la família i als amics del poble. Tothom es quedà admirat, potser perquè era el primer cotxe d'aquelles característiques que corria pel poble. Quan tothom el va tenir ben vist, hi féu pujar el pare, la mare i les dues germanes. En Catarineu, el pare, no parava de dir: ospa, ospa, ospa! L'Emília, la mare, guaitava el seu fill com qui plega olives, o sigui amb els ulls cap al cel, i tot nasantíssima dels set dolors, quin bededéu d'auto! Les dues germanes, la Cristeva i la Julieva, més aviat es fixaven que l'Eduard anava vestit com la gent de ciutat, amb els cabells de tant en tant suspiraven. Un cop va haver complet amb la família, se n'anà a la plaça del Mercadal a veure l'Agamenó, un amic de tota la vida, que no passà de barber i que, en quedar-se sense clientela per afaitar, s'especialitzar en el tall de cabell a la navalla, als modelats i, si algú ho demanava, també col·locava perruques de tots els colors. L'Agamenó, davant el cotxe de l'Eduard, es posà a plorar i li vingué un sanglot d'allò més empipador. L'Eduard, com si es tractés d'una obra de misericòrdia, li féu tancar

la barberia i se l'emportà. A la carretera de Mafet es van posar a dos-cents deu per hora, fins a Artesa. Després van tirar cap a Balaguer i, per Tornabous i la Fuliola, van aconseguir els dos-cents cinquanta, tant d'anada com de tornada. Sense adonar-se'n, van fer cap a Camarasa i sense fixar-hi ni poc ni gaire, van agafar la carretera del Doll. L'Agamenó no va dir res en tota l'estona malgrat que l'Eduard li preguntés què en pensava del seu cotxe. En sospitar que aquell silenci es podia deure a una mena d'enfurt, l'Eduard va creure oportú de parar al primer bar-restaurant que van trobar. Hi van prendre un cafè, si bé l'Agamenó no pronuncià ni mitja paraula. Com que l'Eduard s'ho havia proposat, tornà a engegar el cotxe i, sempre acompanyat de l'amic, tirà cap a la muntanya. L'Agamenó persistia en el seu mutisme. El cotxe anava com una seda i fins i tot el paisatge semblava més bell que mai. En arribar en una zona molt muntanyenca, van entrar en un túnel. Els llums del vehicle es van encendre sols, és a dir, automàticament. No va ser un túnel sol, sinó que les foradades es succeïren les unes a les altres una colla de vegades. Val a dir que eren més aviat curtes. El darrer túnel, però, semblava no acabar-se mai ni mai més. Quan ja portaven prop de mitja hora dins seu, l'Eduard començà a neguitejar-se. L'Agamenó, de cop i volta, es posà a parlar i va dir: "El meu pare ja m'ho va dir que tu i jo moriríem plegats..." Tot just emmudí, el túnel s'acabà, i també s'acabà la carretera. Sense possibilitat de fer res, el cotxe s'estimbà per un precipici profund. Abans de caure-hi, l'Eduard va poder llegir un rètol del MOP que deia: "Perdonin les molèsties; se'ns ha acabat el pressupost..."